Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK VŠEOBECNÉHO SÚDU (štvrtá komora)

z 12. marca 2020 *

„Štátna pomoc – Štátna pomoc poskytnutá Španielskom v prospech konkrétnych profesionálnych futbalových klubov – Záruka – Rozhodnutie, ktorým sa vyhlasuje pomoc za nezlučiteľnú s vnútorným trhom – Výhoda – Podnik v ťažkostiach – Kritérium súkromného investora – Usmernenia o štátnej pomoci na záchranu a reštrukturalizáciu podnikov v ťažkostiach – Spôsoby pomoci – Príjemca pomoci – Zásada zákazu diskriminácie – Povinnosť odôvodnenia“

Vo veci T-732/16,

Valencia Club de Fútbol, SAD, so sídlom vo Valencii (Španielsko), v zastúpení: J. García Gallardo Gil Fournier, G. Cabrera López a D. López Rus, advokáti,

žalobkyňa,

ktorú v konaní podporuje:

Španielske kráľovstvo, v zastúpení: J. García-Valdecasas Dorrego a J. Ruiz Sánchez, splnomocnené zástupkyne,

vedľajší účastník konania,

proti

Európskej komisii, v zastúpení: G. Luengo, B. Stromsky a P. Němečková, splnomocnení zástupcovia,

žalovanej,

ktorej predmetom je návrh podaný na základe článku 263 ZFEÚ a požadujúci zrušenie rozhodnutia Komisie (EÚ) 2017/365 zo 4. júla 2016 o štátnej pomoci SA.36387 (2013/C) (ex 2013/NN) (ex 2013/CP) poskytnutej Španielskom futbalovým klubom Valencia Club de Fútbol, SAD, Hércules Club de Fútbol, SAD, a Elche Club de Fútbol, SAD (Ú. v. EÚ L 55, 2017, s. 12),

VŠEOBECNÝ SÚD (štvrtá komora),

v zložení: predseda komory H. Kanninen (spravodajca), sudcovia J. Schwarcz a C. Iliopoulos,

tajomník: J. Palacio González, hlavný referent,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní z 12. marca 2019,

vyhlásil tento

* Jazyk konania: španielčina.

Rozsudok

Okolnosti predchádzajúce sporu

1 Žalobkyňa, Valencia Club de Fútbol, SAD, je profesionálny futbalový klub, ktorý má sídlo vo Valencii, v Španielsku.

2 Nadácia Fundación Valencia je nezisková organizácia, ktorej základným cieľom je zachovávať, šíriť a podporovať športové, kultúrne a sociálne aspekty žalobkyne a jej spojenie s fanúšikmi.

3 Dňa 5. novembra 2009 Instituto Valenciano de Finanzas (ďalej len „IVF“), finančná inštitúcia Generalitat Valenciana (regionálna samospráva Valencie, Španielsko), poskytla v prospech Fundación Valencia záruku za bankový úver vo výške 75 miliónov eur získaný od banky Bancaja (teraz Bankia), prostredníctvom ktorého nadobudla 70,6 % akcií žalobkyne.

4 Záruka pokrývala 100 % istiny úveru plus úroky a náklady na zaručenú transakciu. Za to mala Fundación Valencia ako protihodnotu platiť v prospech IVF ročný poplatok za záruku vo výške 0,5 %. IVF navyše získala záložné právo v druhom poradí ako nadväznú záruku na akcie žalobkyne, ktoré nadobudla Fundación Valencia. Doba trvania príslušného úveru bola stanovená na šesť rokov. Úroková sadzba základného úveru bola najskôr 6 % v prvom roku, neskôr fixovaná prostredníctvom „Euro Interbank Offered Rate“ (Euribor) na 1 rok, zvýšená o maržu 3,5 % s minimálnou sadzbou 6 %. Okrem toho bol stanovený poplatok za sprístupnenie zdrojov vo výške 1 %. Splátkový kalendár stanovoval splácanie úrokov od augusta 2010 a vrátenie istiny v dvoch splátkach vo výške 37,5 milióna eur 26. augusta 2014 a 26. augusta 2015. Stanovené bolo, že zaručený úver (istina a úroky) sa splatí z predaja akcií žalobkyne nadobudnutých Fundación Valencia.

5 IVF 10. novembra 2010 zvýšila svoju záruku v prospech Fundación Valencia o 6 miliónov eur na účely získania zvýšenia sumy úveru, ktorý už poskytla Bankia, s cieľom pokryť platbu istiny, úrokov a splatných nákladov vyplývajúcich z nezaplatenia úrokov zaručeného úveru k 26. augustu 2010. V dôsledku tohto zvýšenia sa zmenil pôvodný splátkový kalendár pre istinu príslušného úveru a stanovili sa splátky 40,5 milióna eur 26. augusta 2014 a 40,5 milióna eur 26. augusta 2015. Úroková sadzba úveru zostala rovnaká.

6 Na základe informácií o existencii údajnej štátnej pomoci poskytnutej regionálnou samosprávou Valencie vo forme záruk za bankové úvery v prospech klubov Elche Club de Fútbol, SAD, Hércules Club de Fútbol, SAD a žalobkyne, vyzvala Európska komisia 8. apríla 2013 Španielske kráľovstvo, aby sa k týmto informáciám vyjadrilo. Španielske kráľovstvo odpovedalo Komisii listami z 27. mája a 3. júna 2013.

7 Komisia informovala Španielske kráľovstvo listom z 18. decembra 2013 o svojom rozhodnutí začať konanie vo veci formálneho zisťovania podľa článku 108 ods. 2 ZFEÚ. Španielske kráľovstvo predložilo svoje pripomienky k rozhodnutiu o začatí konania listom z 10. februára 2014.

8 V priebehu konania vo veci formálneho zisťovania boli Komisii doručené informácie a pripomienky Španielskeho kráľovstva, IVF, Liga Nacional de Fútbol Profesional (ďalej len „LFP“), žalobkyne a Fundación Valencia.

9 Komisia svojím rozhodnutím (EÚ) 2017/365 zo 4. júla 2016 o štátnej pomoci SA.36387 (2013/C) (ex 2013/NN) (ex 2013/CP) poskytnutej Španielskom futbalovým klubom Valencia Club de Fútbol SAD, Hércules Club de Fútbol SAD a Elche Club de Fútbol SAD (Ú. v. EÚ L 55, 2017, s. 12, ďalej len „napadnuté rozhodnutie“) konštatovala, že verejná záruka poskytnutá zo strany IVF 5. novembra 2009 na účely krytia bankového úveru poskytnutého v prospech Fundación Valencia na účely upísania akcií žalobkyne v rámci zvýšenia základného imania, o ktorom žalobkyňa rozhodla (ďalej len „opatrenie 1“),

ako aj zvýšenia, o ktorom rozhodla 10. novembra 2010 (ďalej len „opatrenie 4“) (ďalej spoločne „predmetné opatrenia“), predstavujú neoprávnenú štátnu pomoc a pomoc nezlučiteľnú s vnútorným trhom vo výške 19 193 000 eur a 1 188 00 eur (článok 1). Komisia následne prikázala Španielskemu kráľovstvu, aby od žalobkyne vymohlo uvedenú pomoc (článok 2), pričom vymáhanie pomoci musí byť „okamžité a účinné“ (článok 3).

10 V napadnutom rozhodnutí Komisia po prvé usúdila, že na základe predmetných opatrení poskytnutých IVF boli uvoľnené štátne prostriedky, pričom zodpovednosť za tieto opatrenia možno pripísať Španielskemu kráľovstvu. Po druhé sa domnieva, že príjemcom pomoci je žalobkyňa a nie Fundación Valencia, ktorá koná ako finančný sprostredkovateľ, najmä vzhľadom na cieľ opatrení, ktoré boli určené na podporu financovania zvýšenia základného imania žalobkyne. Finančná situácia žalobkyne v čase prijatia predmetných opatrení zodpovedala situácii podniku v ťažkostiach v zmysle bodu 10 písm. a) a bodu 11 usmernení Spoločenstva o štátnej pomoci na záchranu a reštrukturalizáciu firiem v ťažkostiach (Ú. v. EÚ C 244, 2004, s. 2, ďalej len „usmernenia o záchrane a reštrukturalizácii“). Vzhľadom na kritériá vymedzené v oznámení o uplatňovaní článkov [107] a [108 ZFEÚ] na štátne pomoci vo forme záruk (Ú. v. EÚ C 155, 2008, s. 10, ďalej len „oznámenie o zárukách“) a vzhľadom na finančnú situáciu žalobkyne, ako aj na podmienky štátnej záruky, z ktorej mala prospech, dospela Komisia k záveru o existencii neoprávnenej výhody, ktorá by mohla narušiť hospodársku súťaž alebo hroziť narušením hospodárskej súťaže a ovplyvniť obchod medzi členskými štátmi. Okrem toho Komisia v napadnutom rozhodnutí vyčíslila prvok pomoci údajne poskytnutej žalobkyni, a to na základe uplatniteľnej referenčnej sadzby v súlade s oznámením Komisie o revízii spôsobu stanovenia referenčných a diskontných sadzieb (Ú. v. EÚ C 14, 2008, s. 6, ďalej len „oznámenie o referenčnej sadzbe“), keďže nebolo možné zmysluplné porovnanie na základe podobných transakcií uskutočnených na trhu. Pri vyčíslení spornej pomoci sa Komisia domnievala, že hodnota akcií žalobkyne, ku ktorým získala IVF záložné právo, bola takmer nulová. Napokon Komisia v napadnutom rozhodnutí konštatovala, že sporná pomoc nie je zlučiteľná s vnútorným trhom najmä s ohľadom na zásady a podmienky stanovené v usmerneniach o záchrane a reštrukturalizácii. Komisia v tejto súvislosti uviedla, že plán životaschopnosti žalobkyne z mája 2009 nebol dostatočne úplný na to, aby umožnil obnovenie životaschopnosti v primeranom časovom rámci.

Konanie a návrhy účastníkov konania

11 Žalobkyňa návrhom podaným do kancelárie Všeobecného súdu 20. októbra 2016 podala žalobu, na základe ktorej sa začalo toto konanie.

12 Samostatným podaním doručeným do kancelárie Všeobecného súdu 28. októbra 2016 podala žalobkyňa návrh na nariadenie predbežného opatrenia, ktorého predmetom bol hlavne odklad výkonu článku 2 napadnutého rozhodnutia v rozsahu, v akom toto rozhodnutie nariaďuje vymáhanie pomoci, ktorá jej bola údajne poskytnutá.

13 Komisia podala vyjadrenie k žalobe do kancelárie Všeobecného súdu 24. januára 2017.

14 Rozhodnutím z 23. marca 2017 predseda štvrtej komory Všeobecného súdu povolil, aby Španielske kráľovstvo vstúpilo do konania ako vedľajší účastník konania na podporu návrhov žalobkyne.

15 Žalobkyňa 29. marca 2017 podala do kancelárie Všeobecného súdu repliku.

16 Španielske kráľovstvo doručilo svoje vyjadrenie vedľajšieho účastníka konania do kancelárie Všeobecného súdu 2. júna 2017.

17 Dňa 19. júna 2017 podala Komisia do kancelárie Všeobecného súdu dupliku.

18 Dokumentmi doručenými do kancelárie Všeobecného súdu 1. februára, 15. februára, 5. apríla a 27. júna 2017 žalobkyňa navrhla, aby dôverné zaobchádzanie vo vzťahu k Španielskemu kráľovstvu bolo obmedzené na určité údaje žaloby, vyjadrenia k žalobe, repliky a dupliky. Španielske kráľovstvo nevznieslo námietky proti žiadostiam o dôverné zaobchádzanie.

19 Komisia a žalobkyňa predložili svoje pripomienky k vyjadreniu vedľajšieho účastníka konania do kancelárie Všeobecného súdu 14. a 17. júla 2017.

20 Uznesením z 22. marca 2018, Valencia Club de Fútbol/Komisia (T-732/16 R, neuverejnené, EU:T:2018:171), potvrdeným v odvolacom konaní [uznesenie z 22. novembra 2018, Valencia Club de Fútbol/Komisia (C-315/18 P(R), EU:C:2018:951], predseda Všeobecného súdu zamietol návrh na nariadenie predbežného opatrenia a rozhodol, že o trovách konania sa rozhodne neskôr.

21 Uzneseniami z 26. apríla 2018, Valencia Club de Fútbol/Komisia (T-732/16, neuverejnené, EU:T:2018:237); z 26. apríla 2018, Valencia Club de Fútbol/Komisia (T-732/16, neuverejnené, EU:T:2018:238), a z 26. apríla 2018, Valencia Club de Fútbol/Komisia (T-732/16, neuverejnené, EU:T:2018:239), predseda štvrtej komory zamietol návrhy na vstup vedľajších účastníkov do konania, ktoré podali Fundación Valencia, LFP a Bankia.

22 V liste z 25. mája 2018 žalobkyňa uviedla, že chce byť vypočutá na pojednávaní.

23 V rámci opatrení na zabezpečenie priebehu konania upravených v článku 89 rokovacieho poriadku Všeobecný súd listami z 5. februára 2019 položil všetkým účastníkom konania písomné otázky, na ktoré odpovedali 20. februára 2019.

24 Žalobkyňa navrhuje, aby Všeobecný súd:

– zrušil napadnuté rozhodnutie v rozsahu, v akom sa jej týka,

– uložil Komisii povinnosť nahradiť trovy konania.

25 Komisia navrhuje, aby Všeobecný súd:

– zamietol žalobu ako nedôvodnú,

– uložil žalobkyni povinnosť nahradiť trovy konania.

26 Španielske kráľovstvo navrhuje, aby Všeobecný súd:

– vyhovel žalobe a zrušil napadnuté rozhodnutie,

– uložil Komisii povinnosť nahradiť trovy konania.

Právny stav

O prípustnosti žaloby v rozsahu, v akom odkazuje na prílohu A.2

27 Komisia vytýka žalobe, že všeobecne odkazuje na správu konzultantov poverených žalobkyňou, ktorá je k žalobe priložená ako príloha A.2.

28 Podľa ustálenej judikatúry treba na prípustnosť žaloby, aby z jej samotného textu aspoň stručne, ale koherentným a zrozumiteľným spôsobom, vyplývali podstatné skutkové a právne okolnosti, na ktorých sa žaloba zakladá. Hoci text žaloby môže byť v konkrétnych bodoch podporený a doplnený odkazmi na určité časti priložených dokumentov, všeobecný odkaz na iné písomnosti, aj keď tvoria prílohu žaloby, nemôže nahradiť nedostatok podstatných častí právnej argumentácie, ktoré musia byť uvedené v žalobe podľa článku 21 Štatútu Súdneho dvora Európskej únie uplatniteľného na konanie na Všeobecnom súde podľa článku 53 prvého odseku tohto Štatútu a článku 76 písm. d) rokovacieho poriadku. Prílohy môžu byť zohľadnené iba v rozsahu, v akom podporujú alebo dopĺňajú dôvody alebo tvrdenia, ktoré žalobcovia výslovne uviedli v texte svojich písomných podaní, a v rozsahu, v akom možno s presnosťou určiť v nich obsiahnuté skutočnosti, ktoré podporujú alebo dopĺňajú uvedené dôvody alebo tvrdenia (pozri rozsudok z 13. decembra 2018, Ryanair a Airport Marketing Services/Komisia, T-53/16, vec v odvolacom konaní, EU:T:2018:943, bod 379 a citovanú judikatúru).

29 V prejednávanej veci treba uviesť, že žaloba, ktorá vôbec všeobecne neodkazuje na prílohu A.2, pri odkaze na túto prílohu systematicky identifikuje jej konkrétny bod alebo body, ktoré dopĺňajú alebo podporujú tvrdenie uvedené v žalobe. Okrem toho sú v texte žaloby opakovane uvedené celé výňatky z prílohy. Treba teda konštatovať, že žalobkyňa na rozdiel od toho, čo tvrdí Komisia, neodkázala na prílohu A.2 iba všeobecne, a žaloba je preto v tejto súvislosti prípustná.

O prípustnosti argumentácie rozvinutej v prílohe A.2

30 Komisia tvrdí, že príloha A.2 je neprípustná v rozsahu, v akom obsahuje tvrdenia, ktoré nie sú uvedené v žalobe.

31 Z preskúmania prílohy A.2 vyplýva, že tvrdenia, ktoré sú v nej rozvinuté, už boli výslovne uvedené v texte žaloby. Komisia navyše neidentifikovala tvrdenia, ktoré sa podľa nej nachádzajú v uvedenej prílohe bez toho, aby boli uvedené v texte žaloby.

32 V dôsledku toho treba zamietnuť námietku neprípustnosti vznesenú Komisiou voči argumentácii rozvinutej v prílohe A.2.

O prípustnosti ôsmeho žalobného dôvodu založeného na porušení povinnosti odôvodnenia

33 Podľa žalobkyne z úvah uvedených v prvom až siedmom žalobnom dôvode vyplýva, že napadnuté rozhodnutie je nedostatočne odôvodnené, pokiaľ ide o podstatné aspekty na posúdenie existencie pomoci a jej nezlučiteľnosti.

34 Na otázku Všeobecného súdu na pojednávaní týkajúcu sa dodržania požiadaviek jasnosti a presnosti, ktoré vyplývajú z článku 21 Štatútu Súdneho dvora Európskej únie a z článku 76 písm. d) rokovacieho poriadku, žalobkyňa v podstate v zhrnutí tohto žalobného dôvodu uviedla, že sa snažila byť stručná, a to tak, že odkázala na ostatné žalobné dôvody, čím identifikovala sedem bodov, ktoré podľa nej preukazujú nedostatok odôvodnenia.

35 Všeobecný súd v prejednávanej veci konštatuje, že žalobkyňa sa obmedzuje na všeobecné zopakovanie úvah, na ktorých sú založené ostatné žalobné dôvody. Ako správne uvádza Komisia, žalobkyňa nespresňuje časti napadnutého rozhodnutia, ktoré trpia nedostatkom odôvodnenia, ani *a fortiori*, v čom tieto časti neumožňujú dotknutým osobám pochopiť odôvodnenie Komisie.

36 Okrem toho odkazy žalobkyne na ostatné žalobné dôvody sa týkajú výlučne absencie analýzy alebo overenia, ako aj nesprávneho posúdenia, pričom všetky sa týkajú dôvodnosti odôvodnenia napadnutého rozhodnutia.

37 Je potrebné pripomenúť, že povinnosť odôvodnenia stanovená v článku 296 ZFEÚ predstavuje podstatnú formálnu náležitosť, ktorú je potrebné odlišovať od otázky dôvodnosti odôvodnenia, lebo táto otázka vyplýva z vecnej zákonnosti sporného aktu. Výhrady a tvrdenia, ktoré popierajú dôvodnosť aktu, sú teda irelevantné v rámci odvolacieho dôvodu založeného na neexistencii alebo nedostatočnosti odôvodnenia (rozsudok z 30. mája 2017, Safa Nicu Sepahan/Rada, C-45/15 P, EU:C:2017:402, bod 85).

38 Vzhľadom na predchádzajúce úvahy treba konštatovať, že tento žalobný dôvod, tak ako je uvedený, nespĺňa požiadavky jasnosti a presnosti vyplývajúce z článku 21 Štatútu Súdneho dvora Európskej únie a z článku 76 písm. d) rokovacieho poriadku.

39 Tento žalobný dôvod sa teda musí vyhlásiť za neprípustný. Okrem toho okolnosti prejednávanej veci neodôvodňujú, aby sa Všeobecný súd aj bez návrhu zaoberal otázkou, či Komisia dodržala svoju povinnosť odôvodnenia.

O veci samej

40 Na podporu svojej žaloby žalobkyňa uvádza týchto osem žalobných dôvodov:

– prvý je v podstate založený na zjavne nesprávnom posúdení pri kvalifikácii výhody,

– druhý, uvádzaný subsidiárne, je založený na zjavne nesprávnom posúdení pri preskúmaní zlučiteľnosti údajnej pomoci,

– tretí až piaty, uvádzané ďalej subsidiárne, sú založené na zjavne nesprávnom posúdení v štádiu výpočtu výšky pomoci, iných chýb pri výpočte istiny a úrokov, a na porušení zásady proporcionality,

– šiesty, uvádzaný subsidiárne, je založený na nesprávnej identifikácií príjemcu údajnej pomoci,

– siedmy je založený na porušení zásady zákazu diskriminácie,

– ôsmy je založený na porušení povinnosti odôvodnenia.

41 Je potrebné preskúmať žalobné dôvody v poradí, v akom sú uvedené, s výnimkou na jednej strane šiesteho žalobného dôvodu, ktorý je potrebné preskúmať v nadväznosti na prvý žalobný dôvod, ako žalobkyňa vyzýva Všeobecný súd, a na druhej strane siedmeho žalobného dôvodu, ktorý sa týka dôvodnosti kvalifikácie pomoci ako protiprávnej a nezlučiteľnej a ktorý preto treba preskúmať pred tretím žalobným dôvodom, ktorý sa týka výpočtu výšky pomoci. Napokon treba pripomenúť, že Všeobecný súd už rozhodol o ôsmom žalobnom dôvode, ktorý zamietol (pozri body 33 až 39 vyššie).

O prvom žalobnom dôvode založenom v podstate na zjavne nesprávnom posúdení pri kvalifikácii výhody

42 Prvý žalobný dôvod sa skladá z troch častí založených na zjavne nesprávnom posúdení Komisie, po prvé v rozsahu, v akom kvalifikovala žalobkyňu ako podnik v ťažkostiach, po druhé v rozsahu, v akom konštatovala, že dotknuté opatrenia pokrývali viac ako 80 % sumy úveru, a po tretie v rozsahu, v akom dospela k záveru, že žalobkyňa nezaplatila trhovú cenu.

– O rozsahu prvého žalobného dôvodu a jeho prípustnosti v rozsahu, v akom sa týka opatrenia 4

43 V odpovedi na otázku položenú Všeobecným súdom v rámci opatrení na zabezpečenie priebehu konania a potom na pojednávaní žalobkyňa uviedla, že prvý žalobný dôvod sa týka nielen opatrenia 1, ale aj opatrenia 4. Na pojednávaní Komisia vzniesla námietku neprípustnosti tohto žalobného dôvodu v rozsahu, v akom sa týka opatrenia 4.

44 Žalobkyňa, ktorej bola stále v rovnakom rámci položená otázka o prípustnosti žalobného dôvodu v rozsahu, v akom sa týka opatrenia 4 vzhľadom na požiadavky jasnosti a presnosti vyplývajúce z článku 21 Štatútu Súdneho dvora Európskej únie a článku 76 písm. d) rokovacieho poriadku, tvrdí, že uvedené opatrenie je výslovne uvedené v žalobe, v znení jej návrhov, ako aj v úvode jej odôvodneného stanoviska. Okrem toho v rámci prvého žalobného dôvodu treba všeobecné odkazy na „záruku“, rovnako ako zmienku o „dotknutých záručných opatreniach“, podľa žalobkyne nevyhnutne chápať tak, že zahŕňajú tak opatrenie 1, ako aj opatrenie 4. Okrem toho správa priložená v prílohe A.2 na účely podloženia všetkých dotknutých žalobných dôvodov, vrátane prvého žalobného dôvodu, vychádzala z celkového ekonomického hodnotenia oboch opatrení. Napokon žalobkyňa odkazuje na svoj druhý žalobný dôvod, v ktorom tvrdí, že opatrenia 1 a 4 predstavujú jedno a to isté opatrenie pomoci.

45 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že podľa ustálenej judikatúry citovanej v bode 28 vyššie je na to, aby žaloba bola prípustná podľa článku 21 Štatútu Súdneho dvora Európskej únie a článku 76 písm. d) rokovacieho poriadku, potrebné, aby z textu samotnej žaloby vyplývali podstatné skutkové a právne okolnosti, na ktorých sa zakladá, prinajmenšom stručne, ale súvislým a pochopiteľným spôsobom. Samotné abstraktné uvedenie žalobného dôvodu tak nezodpovedá požiadavkám rokovacieho poriadku (rozsudok z 12. septembra 2018, De Geoffroy a i./Parlament, T-788/16, neuverejnený, EU:T:2018:534, bod 72).

46 V prejednávanej veci žalobkyňa na úvod svojej žaloby s názvom „Právny stav“ uvádza, že sa domnieva, že opatrenia 1 a 4 nepredstavujú štátnu pomoc, keďže existencia výhody nie je preukázaná. Z toho vyplýva, že prvý žalobný dôvod týkajúci sa preukázania existencie výhody možno vykladať tak, že smeruje proti posúdeniam Komisie formulovaným tak vo vzťahu k opatreniu 1, ako aj opatreniu 4.

47 Ako však vyplýva zo zásad pripomenutých v bode 45 vyššie, na to, aby bol žalobný dôvod prípustný, nestačí, aby bol uvedený abstraktne. Ďalej je potrebné, aby podstatné skutkové a právne okolnosti, na ktorých je žaloba založená, vyplývali koherentným a zrozumiteľným spôsobom už z textu samotnej žaloby.

48 V tejto súvislosti treba najprv poznamenať, že skutočnosti uvedené v rámci prvého žalobného dôvodu v žalobe sa nikdy výslovne netýkajú opatrenia 4. Všeobecný súd ďalej konštatuje, že argumentácia žalobkyne na podporu prvého žalobného dôvodu, a to aj keď sa opiera o správu pripojenú v prílohe A.2, spočíva v celom rozsahu na predpoklade, že relevantnou situáciou je tá, ktorá existovala v čase poskytnutia opatrenia 1, v novembri 2009, a naopak sa nevzťahuje na situáciu k 10. novembru 2010, čo je dátum poskytnutia opatrenia 4. Hoci žalobkyňa v odpovedi na otázku položenú Všeobecným súdom neskôr odkázala na svoje tvrdenie na podporu druhého žalobného dôvodu, podľa ktorého opatrenia 1 a 4 v skutočnosti predstavujú len jedno a to isté opatrenie pomoci, treba konštatovať, že toto tvrdenie nie je v žalobe uvedené na podporu prvého žalobného dôvodu.

49 Z predchádzajúcich úvah vyplýva, že v žalobe nie je uvedená nijaká argumentácia, ktorá by výslovne smerovala proti charakteristike výhody vyplývajúcej z opatrenia 4. Okrem toho tvrdenia uvedené na podporu prvého žalobného dôvodu, ktoré údajne smerujú proti kvalifikácii výhody vyplývajúcej z opatrenia 4, nevyplývajú s požadovanou jasnosťou z textu žaloby.

50 Je teda potrebné vyhlásiť prvý žalobný dôvod v rozsahu, v akom sa týka opatrenia 4, za neprípustný.

– O prvej časti založenej na zjavne nesprávnom posúdení Komisie tým, že žalobkyňu kvalifikovala ako podnik v ťažkostiach

51 Žalobkyňa, ktorú v konaní podporuje Španielske kráľovstvo, predovšetkým poukazuje na osobitosti obchodného modelu profesionálnych futbalových klubov, ktoré spočívajú na rôznych nefinančných faktoroch, ako sú ich sociálne a vzdelávacie funkcie, ktoré Zmluva o FEÚ navyše zohľadňuje v článku 165 ods. 1 druhom pododseku ZFEÚ. Žalobkyňa sa domnieva, podobne ako LFP počas správneho konania, že vzhľadom na tieto odvetvové osobitosti nebolo uplatnenie usmernení o záchrane a reštrukturalizácii v prejednávanej veci vhodné. Okrem toho mala Komisia konštatovať, že účtovná hodnota profesionálnych futbalových klubov nevyhnutne neodráža jednak cenu, ktorú boli investori pripravení zaplatiť, a jednak očakávané zisky v prípade ďalšieho predaja klubu.

52 Žalobkyňa ďalej vytýka Komisii, že pri posudzovaní jej finančnej situácie poprela význam trhovej hodnoty hráčov futbalového klubu. Komisii predovšetkým vytýka, že nezohľadnila rozdiel medzi účtovnou hodnotou a trhovou hodnotou, ktorú počas správneho konania vysvetlila žalobkyňa, a že zveličila pokles hodnoty hráčov v prípade núteného predaja v dôsledku finančných ťažkostí, rovnako ako aj nestálosť, ktorá by vyplynula z rizika zranenia, čo je riziko, proti ktorému je žalobkyňa poistená.

53 Žalobkyňa sa napokon dovoláva spoľahlivosti a dôveryhodnosti plánu životaschopnosti z roku 2009, ktorého odhady týkajúce sa príjmov a výdavkov boli primerané, v súlade s rentabilitou porovnateľných európskych a španielskych futbalových klubov, a teda postačujú na to, aby umožnili fungovanie klubu na životaschopnom základe. V tejto súvislosti sa Komisia nemôže opierať o riziko nesplatenia zaručeného úveru z roku 2009, keďže povinnosť splatiť uvedený úver mala práve Fundación Valencia a nie žalobkyňa. Okrem toho sa uvádza, že príjmy značne prekročili predpoklady plánu životaschopnosti a že tento nárast odráža najmä plnenie zmluvy o vysielaní uzavretej pred poskytnutím záruky.

54 Komisia uvádza, že žiadne z tvrdení predložených žalobkyňou nemôže spochybniť záver, že žalobkyňa sa ku dňu prijatia predmetných opatrení nachádzala v ťažkostiach.

55 V prvom rade judikatúra neuznáva výnimku typickú pre šport pri uplatňovaní pravidiel v oblasti štátnej pomoci. Okrem toho cieľ, ktorý uvádza IVF pri poskytnutí dotknutých opatrení, je irelevantný, keďže pojem pomoc, ako aj pojem finančné ťažkosti sú objektívne. V každom prípade Komisia vo svojej analýze plánu životaschopnosti zohľadnila relevantné skutočnosti hospodárskeho kontextu v oblasti futbalu. Tvrdí, že okolnosť, že investori sú pripravení nadobudnúť akcie klubov s negatívnou účtovnou hodnotou, nespochybňuje potrebu mať pred takouto investíciou spoľahlivé a hodnoverné finančné prognózy, pričom dodáva, že počas správneho konania jej nebola predložená nijaká správa o hodnote majetku žalobkyne.

56 Komisia ďalej zdôrazňuje, že na rozdiel od toho, čo tvrdí žalobkyňa, zohľadnila trhovú hodnotu jej hráčov, pričom však dospela k záveru, že ich vysoká hodnota nevyvracia záver, podľa ktorého sa žalobkyňa nachádza v ťažkostiach. V tejto súvislosti Komisia tvrdí, že príklady prevodu uvedené žalobkyňou sa v podstate týkajú prestupov, ku ktorým došlo po poskytnutí úveru zaručeného IVF, a preukazujú, že prestup hráča predpokladá dlhé rokovania, čo ovplyvňuje situáciu, keď sa má prevod uskutočniť rýchlo z dôvodu finančných ťažkostí. Okrem toho hráči nemôžu prestupovať súčasne, pretože v rovnakom čase nedosahujú vysokú trhovú hodnotu. Napokon, hoci je klub poistený proti rizikám, ktoré zaťažujú jeho hráčov, nič to nemení na skutočnosti, že zranenie má vplyv na predajnú hodnotu hráča a nepriamo na výsledky klubu.

57 Napokon, pokiaľ ide o plán životaschopnosti z roku 2009, Komisia sa domnieva, že žalobkyňa nepredložila nijaký dôkaz spochybňujúci konštatovanie, podľa ktorého tento plán jednak neobsahuje nijakú analýzu citlivosti rizík, ktoré môžu ovplyvniť finančné výsledky žalobkyne, a jednak sa zakladá na perspektívach, ktoré nie sú vhodné na obnovenie dlhodobej životaschopnosti. Komisia okrem toho spochybňuje komparatívny a odvetvový prístup prijatý v správe pripojenej v prílohe A.2, ktorým chcela

žalobkyňa dospieť k záveru, že sa nenachádzala v ťažkostiach. Napokon sa Komisia domnieva, že otázka schopnosti žalobkyne splatiť zaručený úver je relevantná, na rozdiel od toho, čo tvrdí žalobkyňa v replike, keďže je nesporné, že je príjemcom uvedeného úveru.

58 Je potrebné pripomenúť, že v špecifickej oblasti štátnej pomoci je Komisia viazaná pravidlami a oznámeniami, ktoré prijíma, pokiaľ sa neodchyľujú od ustanovení Zmluvy (rozsudok z 2. decembra 2010, Holland Malt/Komisia, C-464/09 P, EU:C:2010:733, bod 47). Tieto pravidlá a oznámenia nemôžu byť vykladané v takom zmysle, ktorý by zúžil dosah článkov 107 a 108 ZFEÚ alebo ktorý by bol v rozpore s cieľmi stanovenými v týchto článkoch (rozsudok z 11. septembra 2008, Nemecko a i./Kronofrance, C-75/05 P a C-80/05 P, EU:C:2008:482, body 61 a 65).

59 Súdu Európskej únie okrem toho neprináleží, aby v rámci tohto preskúmania nahradil ekonomické posúdenie Komisie svojím vlastným posúdením. Preskúmanie vykonávané súdmi Únie v súvislosti s komplexnými ekonomickými posúdeniami Komisie má zúžený charakter a musí sa nevyhnutne obmedziť na overenie dodržiavania procesných pravidiel a povinnosti odôvodnenia, na overenie vecnej správnosti skutkových zistení, ako aj neexistencie zjavne nesprávneho posúdenia a zneužitia právomoci (pozri rozsudok z 2. septembra 2010, Komisia/Scott, C-290/07 P, EU:C:2010:480, bod 66 a citovanú judikatúru).

60 V tejto súvislosti z ustálenej judikatúry vyplýva, že pri konštatovaní, že podnik sa nachádza v ťažkostiach, sa Komisia opiera o komplexné hospodárske posúdenia, ktoré Všeobecný súd vykonáva len v obmedzenej miere (pozri v tomto zmysle rozsudky z 24. septembra 2008, Kahla/Thüringen Porzellan/Komisia, T-20/03, EU:T:2008:395, bod 133; z 3. marca 2010, Freistaat Sachsen/Komisia, T-102/07 a T-120/07, EU:T:2010:62, body 122 a 157; z 12. mája 2011, Région Nord-Pas-de-Calais a Communauté d'agglomération du Douaisis/Komisia, T-267/08 a T-279/08, EU:T:2011:209, bod 153, a z 3. júla 2013, MB System/Komisia, T-209/11, neuverejnený, EU:T:2013:338, bod 37).

61 No hoci Komisia disponuje širokou mierou voľnej úvahy, ktorej výkon zahŕňa posúdenia ekonomickej povahy, ktoré sa musia vykonať v kontexte Únie, neznamená to, že súd Únie nesmie preskúmať výklad Komisie týkajúci sa údajov ekonomickej povahy. Súd Únie totiž musí podľa ustálenej judikatúry preveriť nielen vecnú presnosť predložených dôkazov, ich spoľahlivosť a koherenciu, ale aj preskúmať, či tieto dôkazy predstavujú všetky relevantné údaje, ktoré treba zohľadniť pri posúdení komplexnej situácie, a či sú spôsobilé podložiť závery, ktoré sa z nich vyvodili (rozsudky z 2. septembra 2010, Komisia/Scott, C-290/07 P, EU:C:2010:480, body 64 a 65, a z 2. marca 2012, Holandsko/Komisia, T-29/10 a T-33/10, EU:T:2012:98, bod 102).

62 Pokiaľ ide o prejednávanú vec, Komisia sa v odôvodneniach 73 až 77 napadnutého rozhodnutia pri kvalifikácii žalobkyne ako podniku v ťažkostiach v čase prijatia spornej záruky opierala o bod 10 písm. a) a bod 11 usmernení o záchrane a reštrukturalizácii.

63 Podľa bodu 10 písm. a) usmernení sa podnik v zásade a bez ohľadu na jeho veľkosť považuje za nachádzajúci sa v ťažkostiach, „pokiaľ ide o spoločnosť s ručením obmedzeným, kde sa viac ako polovica jeho základného imania prekryla stratou a viac ako štvrtina tohto kapitálu bola prekrytá stratou v priebehu predchádzajúcich 12 mesiacov“. Ďalej podľa bodu 11, „aj keď sa nevyskytuje žiadna z okolností uvedených v bode 10, firma [podnik – *neoficiálny preklad*] sa môže stále považovať za nachádzajúcu sa v ťažkostiach predovšetkým v prípadoch, keď sa prejavuje obvyklými príznakmi firmy [podniku – *neoficiálny preklad*] v ťažkostiach, ako sú rastúce straty, klesajúci obrat, rastúce skladové zásoby, nadmerná kapacita, pokles peňažného toku, rastúce dlhy, stúpajúce úrokové poplatky a klesajúca alebo nulová čistá hodnota aktív“.

64 Komisia najskôr v odôvodnení 73 napadnutého rozhodnutia tvrdí, že hoci sa základné imanie žalobkyne počas troch účtovných rokov pred prijatím opatrenia 1 neznížilo, jej vlastné zdroje boli záporné k ukončeniu účtovných rokov 2006/2007 a 2008/2009. Okrem toho uvádza, že „viac ako štvrtina [základného imania] sa stratila v priebehu účtovného obdobia ukončeného v júni 2009“. Tieto

skutočnosti podľa Komisie ako celok postačujú na vyvodenie záveru, že kritériá definované v bode 10 písm. a) usmernení o záchrane a reštrukturalizácii boli splnené, pretože ak by žalobkyňa prijala primerané opatrenia na obnovenie svojho majetku napríklad kapitalizáciou svojich strát, došlo by k strate celého jej základného imania, keďže by bolo nižšie než akumulované straty (odôvodnenie 74).

65 Komisia sa ďalej v odôvodnení 75 napadnutého rozhodnutia domnieva, že kritériá definované v bode 11 usmernení o záchrane a reštrukturalizácii boli tiež splnené. V tejto súvislosti uvádza, že žalobkyňa utrpela významné straty za hospodárske roky 2006/2007 a 2008/2009 vo výške 26,1 milióna eur a 59,2 milióna eur a že jej obrat sa znížil o viac ako 20 %, zo 107,6 milióna eur (účtovný rok 2006/2007) na 82,4 milióna eur (účtovný rok 2008/2009). Komisia dodáva, že žalobkyňa bola hlboko zadlžená, ako to potvrdzuje pomer jej dlhu a vlastných zdrojov, ktorý dosahoval 73,5 v júni 2008 a bol záporný v júni 2007 a v júni 2009.

66 V prejednávanej veci treba najskôr preskúmať, či sú splnené kritériá definované v bode 10 písm. a) usmernení o záchrane a reštrukturalizácii. Iba v prípade, že uvedené kritériá nie sú splnené, bude prípadne potrebné preskúmať situáciu žalobkyne so zreteľom na bod 11 uvedených usmernení.

67 Na účely určenia, či sú tieto kritériá splnené, je potrebné najskôr spresniť rozsah pojmov zánik a strata základného imania uvedených v bode 10 usmernení o záchrane a reštrukturalizácii (pozri bod 63 vyššie) v rozsahu, v akom je predmetom diskusie medzi účastníkmi konania najmä vzhľadom na konštatovanie uvedené v odôvodnení 73 napadnutého rozhodnutia, že základné imanie žalobkyne sa pred prijatím opatrenia 1 neznížilo (pozri bod 64 vyššie). Komisia tak na pojednávaní tvrdila, že výraz „viac ako polovica jej základného imania zanikla“ tak, že zahŕňa prípad, keď bol čistý majetok podniku tak znížený, že bol nižší než polovica jeho základného imania. Okolnosť, že hodnota základného imania zostáva nezmenená, je irelevantná. Španielske kráľovstvo naopak v podstate tvrdí, že Komisia si zamieňa pojmy základné imanie a vlastné zdroje, takže konštatovanie v napadnutom rozhodnutí o neznížení základného imania žalobkyne ju malo viesť k vylúčeniu uplatnenia bodu 10 písm. a) usmernení o záchrane a reštrukturalizácii v prejednávanej veci.

68 V tejto súvislosti ustanovenia bodu 10 písm. a) usmernení o záchrane a reštrukturalizácii odkazujú „analogicky“ na článok 17 druhej smernice Rady 77/91/EHS z 13. decembra 1976 o koordinácii ochranných opatrení, ktoré členské štáty vyžadujú od obchodných spoločností na ochranu záujmov spoločníkov a tretích osôb v zmysle druhého odseku článku 58 Zmluvy, pokiaľ ide o zakladanie akciových spoločností, udržiavanie a zmenu ich základného imania, s cieľom dosiahnuť rovnocennosť týchto opatrení (Ú. v. EÚ L 26, 1977, 1; Mim. vyd. 17/001, s. 8), teraz ku dňu prijatia napadnutého rozhodnutia, na článok 19 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2012/30/EÚ z 25. októbra 2012 o koordinácii ochranných opatrení, ktoré členské štáty vyžadujú od obchodných spoločností na ochranu záujmov spoločníkov a tretích osôb v zmysle druhého odseku článku 54 Zmluvy o fungovaní Európskej únie, pokiaľ ide o zakladanie akciových spoločností a udržiavanie a zmenu ich základného imania, s cieľom dosiahnuť rovnocennosť týchto opatrení (Ú. v. EÚ L 315, 2012, s. 74), ktorý stanovuje, že „v prípade závažnej straty upísaného základného imania musí byť zvolané valné zhromaždenie v lehote stanovenej právnymi predpismi členských štátov, aby posúdilo, či by sa mala spoločnosť zrušiť, alebo prijať iné opatrenia“, pričom výšku tejto straty nemôžu členské štáty stanoviť „na viac než polovicu upísaného základného imania“. V rámci už citovaných smerníc sa pojem „upísané základné imanie“ zhoduje s pojmom „základné imanie“ (pozri v tomto zmysle rozsudok z 23. marca 2000, Diamantis, C-373/97, EU:C:2000:150, body 3 a 32). Vzhľadom na cieľ sledovaný týmito ustanoveniami, ktoré zakotvujú osobitnú povinnosť zvolať valné zhromaždenie, a na štruktúru textu, do ktorého patria, ktorý sa týka osobitne prípadov „zníženia základného imania“ a potvrdzuje právomoc valného zhromaždenia v tejto súvislosti, je zrejmé, že „závažná strata základného imania“ uvedená v článku 17 druhej smernice 77/91 nie je porovnateľná so znížením základného imania, o ktorom rozhodnú príslušné orgány spoločnosti, ale zahŕňa skôr domnienku zníženia vlastných zdrojov, ktorá môže viesť k tomu, že príslušné orgány spoločnosti prijmú rozhodnutie o znížení základného imania dotknutej spoločnosti. Vzhľadom na vzťah stanovený v bode 10 písm. a) usmernení

o záchrane a reštrukturalizácii s ustanoveniami vyššie uvedených smerníc sa však pojmy zánik a strata základného imania uvedené v bode 10 písm. a) uvedených usmernení majú vykladať v súlade s pojmom „závažná strata základného imania“ uvedeným v týchto smerniciach.

69 Všeobecný súd okrem toho už rozhodol, že úroveň vlastných zdrojov je relevantným ukazovateľom na určenie, či došlo k zániku alebo strate základného imania v zmysle bodu 10 písm. a) usmernení o záchrane a reštrukturalizácii, bez ohľadu na to, či bolo konštatované zníženie základného imania (pozri v tomto zmysle rozsudky z 15. júna 2005, Corsica Ferries France/Komisia, T-349/03, EU:T:2005:221, bod 196, a z 3. marca 2010, Freistaat Sachsen/Komisia, T-102/07 a T-120/07, EU:T:2010:62, bod 106).

70 Vzhľadom na predchádzajúce úvahy je potrebné konštatovať, že Komisia mohla pri určení, či boli splnené kritériá definované v bode 10 písm. a) usmernení o záchrane a reštrukturalizácii, vychádzať z úrovne vlastných zdrojov žalobkyne.

71 V prejednávanej veci Komisia v odôvodnení 73 napadnutého rozhodnutia konštatuje, že z finančných výkazov žalobkyne vyplývajú záporné vlastné zdroje z dôvodu kumulovaných strát prevyšujúcich celkovú výšku základného imania ku koncu účtovného roka 2008/2009. Komisia tiež v tom istom odôvodnení tvrdí, že „viac ako štvrtina [základného imania] sa stratila v priebehu účtovného obdobia ukončeného v júni 2009“. Toto tvrdenie potvrdzujú finančné údaje žalobkyne uvedené v odôvodnení 15 napadnutého rozhodnutia. Vlastné zdroje žalobkyne totiž predstavovali o niečo viac než polovicu jej základného imania v júni 2008 (t. j. 5,9 a 9,2 milióna eur) a stali sa zápornými v júni 2009, ako bolo práve pripomenuté, čo malo za následok, že viac ako polovica základného imania, a teda *a fortiori* viac ako jeho štvrtina, bola v účtovnom roku 2008/2009 „stratená“.

72 Zostáva posúdiť, či tri tvrdenia, ktoré uvádza žalobkyňa v rámci tejto časti žalobného dôvodu a ktoré sú založené po prvé na osobitostiach odvetvia profesionálneho futbalu, po druhé na nezohľadnení trhovej hodnoty hráčov žalobkyne a po tretie na spoľahlivosti a dôveryhodnosti plánu životaschopnosti z roku 2009, môžu v celom rozsahu alebo čiastočne spochybniť záver Komisie, podľa ktorého bola žalobkyňa na základe úrovne vlastných zdrojov podnikom v ťažkostiach s prihliadnutím na kritériá definované v bode 10 písm. a) usmernení o záchrane a reštrukturalizácii.

73 V prvom rade, pokiaľ ide o osobitosti odvetvia profesionálneho futbalu, treba najprv konštatovať, že článok 165 ods. 1 druhý pododsek ZFEÚ stanovuje, že „Únia prispieva k podpore európskych záležitostí športu, pričom zohľadňuje jeho osobitnú povahu…, ako aj jeho spoločenskú a vzdelávaciu úlohu“.

74 V tejto súvislosti, hoci požiadavky stanovené v článku 165 ods. 1 druhom pododseku ZFEÚ prípadne predpokladajú, že Komisia v rámci širokej miery voľnej úvahy, ktorú má v tomto štádiu, posúdi zlučiteľnosť pomoci vzhľadom na cieľ podpory športu (pozri v tomto zmysle rozsudok z 9. júna 2016, Magic Mountain Kletterhallen a i./Komisia, T-162/13, neuverejnený, EU:T:2016:341, body 79 a 80), nič to nemení na tom, že článok 107 ods. 1 ZFEÚ v predbežnom štádiu kvalifikácie opatrenia ako pomoci nerozlišuje štátne zásahy podľa príčin alebo cieľov, ale definuje ich na základe ich účinkov (rozsudok z 9. júna 2011, Comitato „Venezia vuole vivere“ a i./Komisia, C-71/09 P, C-73/09 P a C-76/09 P, EU:C:2011:368, bod 94).

75 Pokiaľ ide o nevyhnutnosť zohľadniť požiadavky týkajúce sa ochrany životného prostredia, ktorá vyplýva zo Zmluvy o FEÚ, Súdny dvor rozhodol, že táto ochrana neodôvodňuje vylúčenie opatrenia z pôsobnosti článku 107 ods. 1 ZFEÚ, keďže takéto požiadavky možno v každom prípade účinne zohľadniť pri posudzovaní jeho zlučiteľnosti podľa článku 107 ods. 3 ZFEÚ (pozri v tomto zmysle rozsudok z 22. decembra 2008, British Aggregates/Komisia, C-487/06 P, EU:C:2008:757, bod 92).

76 Okrem toho ekonomickú povahu činnosti profesionálnych futbalových klubov, ktorú Všeobecný súd už uznal (pozri v tomto zmysle rozsudok z 26. januára 2005, Piau/Komisia, T-193/02, EU:T:2005:22, bod 69), žalobkyňa nespochybnila.

77 Vzhľadom na predchádzajúce úvahy treba konštatovať, že Komisia nebola povinná podľa článku 165 ods. 1 druhého pododseku ZFEÚ zohľadniť iné osobitosti žalobkyne ako profesionálneho futbalového klubu, než sú tie, ktoré sú priamo relevantné na preskúmanie objektívneho pojmu podniku v ťažkostiach.

78 Žalobkyňa však Komisii vytýka, že svojím prístupom nezohľadnila viacero faktorov opísaných ako „nefinančné“ a špecifické pre obchodný model profesionálnych futbalových klubov, akými sú športový výkon alebo počet fanúšikov a držiteľov permanentiek.

79 Treba uviesť, že žalobkyňa tu uvádza len parametre, ktoré majú priamy vplyv na hospodársku výkonnosť, a teda na finančné výsledky profesionálneho futbalového klubu. Žalobkyňa okrem toho vo svojich písomnostiach uvádza podstatné zníženie jej príjmov spôsobené jej neúčasťou v Lige majstrov Únie európskych futbalových zväzov (UEFA) počas sezóny 2008 – 2009. Z toho vyplýva, že preskúmanie finančných výsledkov žalobkyne Komisiou nevyhnutne zohľadňuje vyššie uvedené parametre, keďže tieto parametre majú vplyv na finančnú stabilitu žalobkyne.

80 Okrem toho Komisia vo svojej analýze plánu životaschopnosti z roku 2009 (odôvodnenie 110 napadnutého rozhodnutia) osobitne poukázala na viaceré z týchto faktorov, akými sú športový výkon alebo schopnosť fanúšikov kúpiť si vstupenky alebo permanentky. Tvrdenie žalobkyne nie je teda skutkovo podložené.

81 Navyše treba uviesť, že argumentácia žalobkyne spočíva na všeobecných tvrdeniach spoločných pre celé odvetvie, ktoré nemôžu spochybniť závery Komisie týkajúce sa hospodárskej a finančnej situácie, ktorá je vlastná žalobkyni.

82 Žalobkyňa tiež uvádza, že účtovná hodnota profesionálnych futbalových klubov nevyhnutne neodráža ich obstarávaciu alebo predajnú cenu. Súkromní investori sú tak ochotní platiť značné sumy za prevzatie kontroly nad futbalovými klubmi, ktorých účtovná hodnota je záporná.

83 Žalobkyňa sa však obmedzuje na doplnenie tohto tvrdenia o dva príklady anglických futbalových klubov s negatívnou účtovnou hodnotou kúpených v období od roku 2007 do roku 2009. V každom prípade je takáto argumentácia svojou všeobecnou povahou nevhodná na vyvrátenie konštatovania, ku ktorému Komisia dospela po preskúmaní individuálnej situácie žalobkyne (pozri body 64 a 65 vyššie), pričom bolo pripomenuté, že pojem podnik v ťažkostiach sa posudzuje výlučne na základe konkrétnych nepriamych dôkazov o finančnej a hospodárskej situácii dotknutého podniku (rozsudok zo 6. apríla 2017, Regione autonoma della Sardegna/Komisia, T-219/14, EU:T:2017:266, bod 184).

84 Po druhé, pokiaľ ide o tvrdenie týkajúce sa nezohľadnenia trhovej hodnoty hráčov žalobkyne Komisiou pri posudzovaní jej finančnej situácie, treba na úvod uviesť, že usmernenia o záchrane a reštrukturalizácii v znení uplatniteľnom v prejednávanej veci stanovujú, že Komisia sa „v zásade“ bude domnievať, že podnik sa nachádza v ťažkostiach za okolností uvedených v bode 10 písm. a). Komisia tým stanovila orientáciu, ktorá vo svojom samotnom znení umožňuje, aby sa od nej odchýlila [pozri v tomto zmysle rozsudok zo 6. apríla 2017, Saremar/Komisia, T-220/14, EU:T:2017:267, bod 174 (neuverejnený)].

85 Navyše, ako bolo pripomenuté v bode 9 usmernení o záchrane a reštrukturalizácii, pojmom podnik v ťažkostiach sa rozumie podnik, ktorý nie je schopný, či už prostredníctvom svojich vlastných zdrojov, alebo pomocou finančných prostriedkov, ktoré je schopný získať od svojich vlastníkov/akcionárov alebo veriteľov, zamedziť stratám, ktoré by ho bez vonkajšej intervencie orgánov verejnej moci takmer s určitosťou odsúdili na vylúčenie z obchodnej činnosti v krátkodobom alebo

strednodobom horizonte. Hoci je Komisia oprávnená uviesť v bodoch 10 a 11 usmernení o záchrane a reštrukturalizácii určité nepriame dôkazy o finančných ťažkostiach, ktoré konkrétne ilustrujú pojem podnik v ťažkostiach, nemôže sa vzdať voľnej úvahy, ktorá je jej vlastná, keď vedie komplexné ekonomické posúdenia, ako je to v prejednávanej veci, pokiaľ ide o preskúmanie finančnej situácie žalobkyne (pozri bod 60 vyššie).

86 Po tomto pripomenutí treba najprv konštatovať, že Komisia neignorovala ani trhovú hodnotu, ani účtovnú hodnotu hráčov žalobkyne, keďže ju zohľadnila pri závere, že finančný rating žalobkyne nebolo možné považovať za nižší ako kategória CCC ku dňu prijatia predmetných opatrení (odôvodnenia 80 a 81 napadnutého rozhodnutia).

87 Komisia sa však v odôvodnení 82 napadnutého rozhodnutia domnieva, že „pomerne vysoká účtovná hodnota futbalových hráčov (aktív) Valencie nemôže znamenať, že klub nie je vo finančných ťažkostiach“. V tejto súvislosti uvádza, že „hodnota núteného predaja [hráčov klubu Valencia CF] by bola pomerne nízka, lebo kupujúci by využili známy fakt o ťažkostiach predávajúceho (klubu Valencia CF) na stlačenie cien“. Okrem toho uvádza, že trhová hodnota týchto hráčov podlieha vážnym rizikám, najmä v prípade zranení.

88 Z toho vyplýva, že hoci na rozdiel od toho, čo tvrdí žalobkyňa, Komisia neodmietla zohľadniť trhovú hodnotu jej hráčov, aby v odôvodneniach 80 a 81 napadnutého rozhodnutia dospela k záveru, že finančný rating žalobkyne nemôže byť nižší ako kategória CCC, v odôvodnení 82 na základe rizík poklesu hodnoty v prípade núteného predaja, ako aj na základe rizík, ktoré robia hodnotu hráčov premenlivejšou, dospela k záveru, že existencia týchto aktív nespochybňuje jej záver, podľa ktorého je žalobkyňa podnikom v ťažkostiach. Komisia na pojednávaní spresnila, že na účely určenia, či sa žalobkyňa nachádzala v ťažkostiach, vychádzala výlučne z účtovnej hodnoty jej hráčov a z vyššie pripomenutých dôvodov dospela k záveru, že trhová hodnota je irelevantná.

89 Zostáva preto určiť, či tieto posúdenia Komisie o rozsahu a spoľahlivosti zhodnotenia hráčov žalobkyne vo vzťahu k ich trhovej hodnote sú zjavne nesprávne.

90 Po prvé, pokiaľ ide o riziká poklesu hodnoty hráčov v prípade núteného predaja, treba najskôr konštatovať, že bez ohľadu na kvalifikáciu predmetného podniku v ťažkostiach v prejednávanej veci je nesporné, že žalobkyňa poznala prinajmenšom potrebu likvidity na konci účtovného roka 2008/2009. Je však pravdepodobné, že takéto okolnosti, najmä ak sú známe potenciálnemu nadobúdateľovi, sú použité potenciálnym nadobúdateľom na rokovanie o cene následného predaja hráčov, ktorá je nižšia ako ich odhadovaná trhová hodnota.

91 Vyššie uvedené konštatovanie nie je spochybnené tým, že žalobkyňa uvádza viaceré príklady prestupov hráčov, ku ktorým došlo za cenu blízku ich predpokladanej trhovej hodnote. Na jednej strane sa väčšina citovaných príkladov týka buď obdobia nasledujúceho po rozhodnutí prijať opatrenie 1, alebo obdobia predchádzajúceho obdobiu posudzovanému v napadnutom rozhodnutí, alebo ešte obdobia, počas ktorého sa finančné výsledky žalobkyne zlepšili. Tieto príklady teda nemôžu vyvrátiť konštatovanie, že v prípade preukázaných a známych finančných ťažkostí, akými sú ťažkosti konštatované na konci účtovného roka 2008/2009, kluby, s ktorými žalobkyňa rokuje o prestupe, majú z tejto informácie prospech na získanie nižšej ceny, ako je trhová hodnota dotknutého hráča. Na druhej strane, hoci je pravda, že žalobkyňa v rámci tejto žaloby poukazuje na prípad prestupu, ku ktorému došlo krátko pred poskytnutím opatrenia 1 za cenu vyššiu, ako je odhadovaná trhová hodnota hráča, je potrebné poznamenať, ako to urobila Komisia, že ide o izolovaný príklad a že okrem toho a naopak, sa prestup uskutočnený v tom istom období uskutočnil za cenu nižšiu ako odhadovaná trhová hodnota.

92 Po druhé, pokiaľ ide o premenlivosť trhovej hodnoty hráčov, vzhľadom na riziká, ktoré sa ich môžu týkať, treba tiež uviesť, že toto tvrdenie sa nezdá úplne nepravdepodobné. Tvrdenia žalobkyne nemôžu spochybniť toto konštatovanie. Na jednej strane okolnosť, na ktorú poukazuje žalobkyňa, že je poistená proti riziku úmrtia alebo úplnej trvalej invalidity svojich hráčov, ju nemôže zbaviť rizika straty hodnoty

hráčov spojenej so zranením, ktoré iba prechodne znižuje výkony dotknutého hráča. Na druhej strane treba relativizovať rozsah tvrdenia žalobkyne, podľa ktorého je nestálosť trhovej hodnoty hráča rovnomerne rozložená, pokiaľ sa má uvažovať na úrovni tímu. Ako totiž tvrdí Komisia, výkon hráča, a teda jeho hodnota, je prinajmenšom sčasti závislý od stavu a výkonu zvyšku jeho tímu.

93 Všeobecný súd navyše uvádza, že v rámci voľnej úvahy, ktorá jej prináleží v prípade komplexných ekonomických posúdení, sa Komisia môže rozhodnúť, že na účely posúdenia finančnej situácie podniku uprednostní zhodnocovanie jeho aktív, ktoré vyplýva z jeho účtovných výkazov, z dôvodu, že tento podnik je obozretnejší, pred zhodnocovaním založeným na odhade trhovej ceny.

94 Z vyššie uvedeného vyplýva, že posúdenia Komisie o rozsahu a spoľahlivosti zhodnotenia hráčov žalobkyne podľa ich trhovej hodnoty nie sú zjavne nesprávne.

95 V treťom a poslednom rade, pokiaľ ide o uvedenie spoľahlivosti a vierohodnosti plánu životaschopnosti z roku 2009, treba uviesť, že toto tvrdenie, ktoré je rozvinuté v rámci prvej časti založenej na údajnej nesprávnej kvalifikácii žalobkyne ako podniku v ťažkostiach, tiež podporuje druhý žalobný dôvod uvedený subsidiárne a týkajúci sa zlučiteľnosti predmetnej pomoci.

96 V tejto súvislosti, hoci, ako vyplýva z bodu 34 usmernení o záchrane a reštrukturalizácii, pomoc podnikom v ťažkostiach musí byť viazaná na plán reštrukturalizácie, aby bola vyhlásená za zlučiteľnú s článkom 107 ods. 3 písm. c) ZFEÚ (pozri v tomto zmysle rozsudok z 22. marca 2001, Francúzsko/Komisia, C-17/99, EU:C:2001:178, bod 45), treba konštatovať, že existencia a obsah takéhoto plánu v prejednávanej veci tiež predstavujú relevantné skutočnosti na účely určenia, či zo zreteľom na článok 107 ods. 1 ZFEÚ výhoda vyplýva zo spornej záruky (pozri v tomto zmysle rozsudok z 13. júna 2000, EPAC/Komisia, T-204/97 a T-270/97, EU:T:2000:148, body 72 až 74). Vyhliadky na obnovu finančnej situácie žalobkyne vyplývajúce prípadne z plánu životaschopnosti z roku 2009 majú totiž prinajmenšom nepriamy vplyv na riziko aktivácie uvedenej záruky, keďže splatenie úveru, na ktorom je založená Fundación Valencia, sa malo uskutočniť prostredníctvom ďalšieho predaja akcií žalobkyne (pozri bod 4 vyššie), ktorých hodnotu nevyhnutne ovplyvňuje jej finančná situácia.

97 V prejednávanej veci Komisia v odôvodneniach 58 a 59 napadnutého rozhodnutia uvádza, že plán životaschopnosti jednak neobsahoval žiadnu analýzu citlivosti a jednak sa zakladal na perspektívach nevhodných na obnovenie dlhodobej životaschopnosti.

98 Pokiaľ ide o prvý dôvod, žalobkyňa nespochybňuje, že plán životaschopnosti neobsahoval analýzu citlivosti, ale tvrdí, že prognózy plánu boli napriek všetkému primerané, keďže boli založené na pravdepodobnom vývoji jej príjmov a nákladov.

99 Kritika žalobkyne tak nemôže spochybniť dôvod založený v napadnutom rozhodnutí na neexistencii analýzy citlivosti, ktorú Komisia mohla správne považovať za dôkaz nedostatku stability prognóz stanovených v rámci plánu životaschopnosti. Žalobkyňa v tejto súvislosti netvrdí, že trh, na ktorom pôsobí, nie je natoľko vystavený nepredvídateľným udalostiam a rizikám, že nie je potrebné preukázať viaceré scenáre vývoja výdavkov a príjmov vyjadrujúce optimistické, pesimistické a základné predpoklady (pozri v tejto súvislosti bod 36 usmernení o záchrane a reštrukturalizácii).

100 Navyše z odpovedí žalobkyne na písomné otázky položené Všeobecným súdom v rámci opatrení na zabezpečenie riadneho priebehu konania vyplýva, že predpovede plánu životaschopnosti, ktoré uvádza ako „konzervatívne“, v skutočnosti spočívajú v určitých parametroch, najmä pokiaľ ide o príjmy, na prognózach, ktoré vôbec nezohľadňujú potenciálny výskyt nepriaznivých udalostí.

101 Pokiaľ ide o druhý dôvod pripomenutý v bode 97 vyššie, žalobkyňa spochybňuje analýzu Komisie tým, že poukazuje na predpokladaný návrat do zisku v horizonte piatich rokov, ako aj na skutočnosť, že ziskovosť klubu sa zhodovala s priemermi pozorovanými v odvetví.

102 V tejto súvislosti treba v prvom rade poznamenať, že časový horizont použitý v pláne životaschopnosti z roku 2009 na obnovenie zisku, teda päť rokov, sa nezdá byť neprimeraný, a to vzhľadom na to, že Komisia nepredložila dôkazy v opačnom zmysle.

103 Ďalej je potrebné poznamenať, že argumentácia žalobkyne spočíva v podstate na okolnosti, že po vykonaní plánu životaschopnosti jej finančné výsledky zodpovedali priemernej rentabilite konštatovanej v odvetví, a to bez ohľadu na konštatovanie Komisie v napadnutom rozhodnutí, podľa ktorého ziskovosť žalobkyne zostala veľmi nízka vzhľadom na prevádzkovú maržu a zisk pred zdanením očakávaný po vykonaní plánu životaschopnosti.

104 Ako však v podstate tvrdí Komisia, odkaz na priemernú ziskovosť odvetvia je nevhodný, keďže členské štáty by tak mohli odôvodniť akúkoľvek investíciu v klesajúcich, stratových alebo pravdepodobne nízkych ziskoch za predpokladu, že ich perspektíva zisku sa nachádza v priemere odvetvia (pozri v tomto zmysle rozsudok z 3. júla 2014, Španielsko a i./Komisia, T-319/12 a T-321/12, neuverejnený, EU:T:2014:604, bod 44). V prejednávanej veci skutočnosti uvádzané žalobkyňou, za predpokladu, že smerujú k preukázaniu, že očakávaný výkon v pláne životaschopnosti roku 2009 sa nachádza v priemere odvetvia, nespochybňujú konštatovanie, že očakávaná ziskovosť bola v každom prípade veľmi nízka.

105 Vzhľadom na vyššie uvedené treba dospieť k záveru, že Komisia sa nedopustila zjavne nesprávneho posúdenia, keď konštatovala, že plán životaschopnosti z roku 2009 bol nedostatočne solídny a vierohodný na preukázanie schopnosti žalobkyne ozdraviť svoju finančnú situáciu.

106 Preto treba prvú časť tohto žalobného dôvodu zamietnuť.

– O druhej časti založenej na zjavne nesprávnom posúdení Komisie v rozsahu, v akom sa domnievala, že opatrenie 1 pokrývalo viac ako 80 % základného úveru

107 Žalobkyňa, podporovaná Španielskym kráľovstvom, spochybňuje skutočnosť, že opatrenie 1 kryje 100 % sumy úveru vo výške 75 milióna eur, ktorý poskytla Bankia. Žalobkyňa sa v tejto súvislosti opiera o hodnotu podielu, ktorý má Fundación Valencia na jej základnom imaní a bol poskytnutý ako zábezpeka v prospech IVF, ktorá bez ohľadu na použitú metódu zhodnotenia vedie k zníženiu expozície IVF na menej ako 80 % sumy úveru.

108 Španielske kráľovstvo dodáva, že aj za predpokladu, že záruka pokrýva 100 % predmetného úveru, táto úroveň pokrytia je odôvodnená podmienkami opatrenia 1 ako celku vzhľadom na hodnotu klubu, významné práva a prostriedky kontroly žalobkyne takto zverené IVF, odhady vkladov a príjmov, ako aj vysokú hodnotu akcií založených v prospech IVF.

109 V prejednávanej veci sa Komisia v odôvodnení 86 písm. b) napadnutého rozhodnutia domnievala, že sporná záruka pokrýva viac ako 100 % základného úveru, teda celkovú istinu spolu s úrokmi a nákladmi spojenými so zaručenou transakciou (odôvodnenie 8 napadnutého rozhodnutia).

110 Na úvod treba uviesť, že argumentácia rozvinutá žalobkyňou na podporu tejto časti žalobného dôvodu spočíva na zamieňaní si na jednej strane otázky rozsahu krytia povinnosti Fundación Valencia splatiť úver vo výške 75 miliónov eur, ktorý poskytla Bankia, zárukou, a na druhej strane odlišnej otázky finančného rizika, ktorému sa IVF vystavuje v prípade, že Fundación Valencia si nesplní svoju povinnosť splatenia dlhu. V prvom prípade ide o posúdenie, v čom je IVF právne viazaná. V druhom prípade ide o posúdenie, akému finančnému riziku je IVF vystavená.

111 Ako však správne pripomína Komisia bez toho, aby to žalobkyňa v tomto bode spochybnila, IVF by bola povinná zaplatiť dlh v celom rozsahu, ak Bankia rozhodne o jej vyzvaní ako ručiteľa. Z toho vyplýva, že záruka poskytnutá IVF na základe opatrenia 1 pokrývala 100 % predmetného úveru.

112 Napokon prijatie výkladu navrhovaného žalobkyňou, pokiaľ ide o rozsah krytia záruky, ktorý spočíva v podstate v zahrnutí hodnoty zabezpečenia záruk, ktoré môžu byť aktivované verejným ručiteľom, by bolo v rozpore s cieľom sledovaným zohľadnením tohto parametra, ako vyplýva z bodu 3.2 písm. c) oznámenia o zárukách. Ide totiž o motiváciu veriteľa riadne posúdiť, zaistiť a minimalizovať riziko vyplývajúce z transakcie poskytnutia úveru a hlavne správne vyhodnotiť úverovú bonitu dlžníka. Okolnosť, že verejnoprávny subjekt, ktorý poskytuje záruku, má nárok na určité zabezpečenie záruky, však nevedie veriteľa k tomu, aby bol pri posudzovaní vlastného rizika obozretnejší.

113 Tento záver nemôže byť spochybnený argumentáciou Španielskeho kráľovstva, podľa ktorej krytie presahujúce 80 % hodnoty dotknutej transakcie bolo v prejednávanej veci odôvodnené podmienkami poskytnutia dotknutej záruky.

114 Z preskúmania prvej časti žalobného dôvodu totiž vyplýva, že Komisia mohla bez toho, aby sa dopustila zjavne nesprávneho posúdenia, kvalifikovať žalobkyňu ako podnik v ťažkostiach a považovať plán životaschopnosti za nedostatočne solídny a vierohodný. Z toho vyplýva, že ani hodnota podniku žalobkyne ku dňu prijatia opatrenia 1, ani odhady vkladov a príjmov uvedené v pláne životaschopnosti, ani *a fortiori* práva priznané IVF s cieľom dohliadať na realizáciu uvedeného plánu nemohli odôvodniť pokrytie celého predmetného úveru. Pokiaľ ide o otázku hodnoty akcií založených v prospech IVF, vzhľadom na to, čo bolo pripomenuté v bode 112 vyššie, okolnosť, že verejnoprávny subjekt, ktorý je ručiteľom, disponuje zabezpečením záruky v určitej hodnote, nemôže sama osebe odôvodniť, aby základná transakcia bola krytá v celom rozsahu.

115 Vzhľadom na vyššie uvedené treba túto časť žalobného dôvodu zamietnuť.

– O tretej časti založenej na zjavne nesprávnom posúdení Komisie v rozsahu, v akom sa domnievala, že opatrenie 1 nebolo poskytnuté za trhovú cenu

116 Žalobkyňa, podporovaná Španielskym kráľovstvom, sa domnieva, že Komisia mala odkázať na porovnateľné úrokové sadzby pôžičiek a úverov, ktoré získala v období rokov 2008 – 2009, pričom použitie „klasickej metodológie“ ratingových agentúr bolo v prejednávanej veci neprimerané. Priemerná sadzba, z ktorej žalobkyňa vychádzala v tomto období, pritom zodpovedala sume minimálnej sadzby stanovenej v zmluve o úvere uzavretej so spoločnosťou Bankia a sadzbe poplatku za ručenie zaplateného IVF. Žalobkyňa v tejto súvislosti uvádza, že Euribor a, všeobecnejšie, sadzby ponúkané na trhu v čase poskytnutia opatrenia 1 v novembri 2009 klesali, čo Komisia nezohľadnila. V replike žalobkyňa spresňuje, že úver porovnateľný svojou výškou s pôžičkou poskytnutou Bankia bol poskytnutý s rovnakou úrokovou sadzbou.

117 Španielske kráľovstvo dodáva, že okolnosť, že opatrenie 1 nadobudlo účinnosť až niekoľko týždňov po prevode finančných prostriedkov poskytnutých Fundación Valencia, ako aj opakované pozastavenie jeho účinkov v nadväznosti na súdne rozhodnutia, preukazujú, že úver, ktorý poskytla Bankia, mohol byť poskytnutý bez ohľadu na existenciu verejnej záruky. Garančný poplatok zaplatený IVF v skutočnosti odráža hodnotu protizáruk, ktoré jej boli poskytnuté.

118 Komisia tvrdí, že z dôvodu neexistencie podobných operácií pozorovaných na trhu použila v súlade s oznámením o referenčných sadzbách referenčnú sadzbu uplatniteľnú na podnik v situácii žalobkyne, teda ktorej finančný rating patrí do kategórie CCC. Komisia v tejto súvislosti spochybňuje relevantnosť porovnaní žalobkyne s inými úverovými operáciami, ktorých sa zúčastnila v období rokov 2008 – 2009, vzhľadom na osobitosti týchto operácií a najmä ich výšku, ktorá je oveľa nižšia ako pôžička zaručená opatrením 1. Okrem toho uvádza, že na tieto úvery sa počas správneho konania neodkazovalo. Pokiaľ ide napokon o klesajúci trend Euribor, Komisia poznamenáva, že v čase prijatia opatrenia 1 nebolo možné predvídať jej vývoj.

119 Komisia v duplike dodáva, že rozhodnutie prijaté žalobkyňou o prerušení výstavby nového štadióna vo februári 2009 predstavovalo obrat a že bola väčšia šanca, že žalobkyňa získa úver pred týmto dátumom, pričom okrem toho bolo poznamenané, že účtovné obdobie 2007 – 2008 bolo ziskové. Pokiaľ ide konkrétne o príklad úveru vo výške blízkej sume poskytnutej spoločnosťou Bankia, na ktorý sa odvoláva žalobkyňa, Komisia tvrdí, že tento príklad zďaleka nespochybňuje jej analýzu, ale naopak ho podporuje, keďže na jednej strane hodnota záruk poskytnutých veriteľovi bola podľa Komisie vyššia ako hodnota akcií založených v rámci úveru, ktorý poskytla Bankia, a na druhej strane, že použitá sadzba bola tiež vyššia. Okrem toho tento príklad podľa Komisie potvrdzuje ťažkosti, s ktorými sa stretla žalobkyňa pri získavaní dostatočných finančných prostriedkov, a to aj vyhodnotením jej aktív, ktoré majú najvyššiu hodnotu.

120 V odpovedi na argumentáciu, ktorú Španielske kráľovstvo uviedlo vo svojom vyjadrení vedľajšieho účastníka konania, Komisia tvrdí, že dátum nadobudnutia účinnosti opatrenia 1 nie je relevantný, pretože sa preukázalo, že IVF sa zaviazala poskytnúť spornú záruku predtým, ako Bankia poskytla úver Fundación Valencia.

121 Súdny dvor už rozhodol, že úverom, ktorý úverová inštitúcia poskytuje dlžníkovi, zabezpečeným zárukou orgánov verejnej moci členského štátu, tento dlžník zvyčajne získava výhodu, pokiaľ finančné náklady, ktoré znáša, sú nižšie ako náklady, ktoré by bol znášal, ak by musel získať rovnaké financovanie a rovnakú záruku za trhovú cenu (rozsudky z 8. decembra 2011, Residex Capital IV, C-275/10, EU:C:2011:814, bod 39, a z 3. apríla 2014, Francúzsko/Komisia, C-559/12 P, EU:C:2014:217, bod 96).

122 Ako bolo pripomenuté v bode 3.2 písm. d) oznámenia o zárukách, na účely určenia príslušnej trhovej ceny sa musí prihliadať na charakteristiky záruky a príslušného úveru, ktoré obsahujú najmä hodnotu a trvanie transakcie, zábezpeku, ktorú poskytol dlžník, a iné prvky, ktoré majú vplyv na hodnotenie návratnosti, pravdepodobnosť neplnenia záväzkov dlžníka v dôsledku jeho finančnej situácie, oblasť jeho činnosti a vyhliadky.

123 Ak je cena za záruku prinajmenšom taká istá ako zodpovedajúca referenčná výška poplatku na finančných trhoch, záruka neobsahuje prvok pomoci [pozri bod 3.2 písm. d) druhý odsek oznámenia o zárukách]. Ak sa na finančných trhoch nedá nájsť zodpovedajúca referenčná výška poplatku, celkové finančné náklady na úver so zárukou, vrátane úrokovej sadzby úveru a poplatku za záruku, sa musia porovnať s trhovou cenou podobného úveru, ktorý nie je zabezpečený zárukou [pozri bod 3.2 písm. d) tretí odsek oznámenia o zárukách]. Napokon v prípade neexistencie trhovej ceny podobnej nezaručenej pôžičky je potrebné použiť referenčnú sadzbu definovanú v súlade s oznámením o referenčných sadzbách (pozri bod 4.2 druhý odsek oznámenia o zárukách).

124 V prejednávanej veci Komisia v odôvodnení 86 písm. c) napadnutého rozhodnutia vylúčila, že poplatok za záruku zaplatený IVF zohľadňuje finančné ťažkosti žalobkyne a súvisiace riziko nezaplatenia zaručených úverov, po tom, čo v odôvodnení 85 uviedla, že „dlžník v ťažkostiach by bez štátnej záruky nemohol nájsť finančné subjekty, ktoré by boli ochotné poskytnúť jej úver akejkoľvek povahy“.

125 Komisia nikde v týchto odôvodneniach, ani inde v úvahách týkajúcich sa charakteristiky výhody (bod 7.1.2 napadnutého rozhodnutia) neuvádza, aká je trhová cena, so zreteľom na ktorú hodnotí predmetnú prirážku. Komisia v tomto štádiu ani neskúmala záložné právo poskytnuté IVF z dôvodu zabezpečenia záruky (pozri bod 4 vyššie). Komisia vo všeobecnosti len posúdila finančnú situáciu žalobkyne a dospela k záveru, že tento poplatok nie je v súlade s trhovými podmienkami vzhľadom na výšku poplatku za záruku vyplateného IVF. Na otázku Všeobecného súdu v rámci opatrení na zabezpečenie priebehu konania Komisia potvrdila, že sa domnievala, že vzhľadom na finančnú situáciu žalobkyne, ktorá je podnikom v ťažkostiach, neexistovala trhová cena, ktorá by mohla slúžiť ako referencia pre poplatok za záruku zaplatený IVF.

126 Na účely zistenia, či poplatok zaplatený IVF získal výhodu, teda Komisia na jednej strane nezohľadnila všetky relevantné vlastnosti záruky a príslušného úveru, najmä existenciu záruk poskytnutých dlžníkom, a na druhej strane neskúmala trhovú cenu, s ohľadom na ktorú porovnáva predmetný poplatok, keď sa domnievala, že v prípade podniku v ťažkostiach takáto cena neexistovala.

127 K tomuto poslednému bodu treba uviesť, že takéto tvrdenie, podľa ktorého neexistuje trhová cena, ktorá by mohla slúžiť ako referenčná hodnota v prípade, keď je zabezpečená transakcia v prospech podniku v ťažkostiach, je v rozpore s bodom 4.1 písm. a) oznámenia o zárukách, ktorý sa týka výpočtu prvku pomoci záruky poskytnutej podniku v ťažkostiach. Komisia v ňom totiž rozlišuje situáciu podnikov v ťažkostiach podľa ich rizika nesplatenia, ktoré nie je jednotné. Oznámenie tak rozlišuje prípad, keď ručiteľ na trhu existuje, od prípadu, keď je pravdepodobné, že neexistuje. Pripúšťa sa teda, že môže existovať trhová cena, a to aj vtedy, keď je záruka poskytnutá podniku v ťažkostiach.

128 V tejto súvislosti Všeobecný súd uvádza, že Komisia v odôvodnení 80 napadnutého rozhodnutia uvádza, že žalobkyňa „sa nenachádzala vo finančných ťažkostiach v zmysle bodu 2.2 a bodu 4.1 [písm. a)] oznámenia [o] zárukách“ po tom, čo v odôvodneniach 74 a 77 konštatovala, že bola podnikom v ťažkostiach v zmysle bodu 10 písm. a) a bodu 11 usmernení o záchrane a reštrukturalizácii. Komisia si tým tiež osvojila výklad bodu 4.1 písm. a) oznámenia o zárukách, uvedený v bode 127 vyššie, tak, že jeho cieľom je rozlíšiť medzi podnikmi v ťažkostiach v zmysle usmernení o záchrane a reštrukturalizácii dve podkategórie podnikov v závislosti od ich rizika nesplatenia. To je ešte zjavnejšie v španielskej verzii napadnutého rozhodnutia, jedinej záväznej verzii, ktorá v odôvodnení 80 uvádza neexistenciu „závažnej krízy“ (situácia závažnej krízy), prídavné meno „závažné“ kvalifikujúce pojem „kríza“ a jasnejšie odlíšiť situáciu uvedenú v odôvodnení 80 od situácie uvedenej v odôvodneniach 74 a 77 napadnutého rozhodnutia tým, že v zmysle usmernení o záchrane a reštrukturalizácii, ktoré sa nenachádzajú v situácii vážnej krízy, uvádza kategóriu podnikov v ťažkostiach.

129 Okrem toho na rozdiel od toho, čo tvrdí Komisia, z bodu 3.3 oznámenia o zárukách nevyplýva, že neexistuje trhová cena záruk poskytnutých podniku v ťažkostiach. Uvedený bod sa totiž týka systému zjednodušeného hodnotenia, ktorý sa uplatňuje výnimočne na malé a stredné podniky, a obmedzuje sa na uvedenie toho, že sa neuplatňuje na podniky, ktorých rating je CCC/Caa alebo nižší.

130 Napriek opomenutiam konštatovaným v bode 126 vyššie v časti napadnutého rozhodnutia týkajúcej sa preukázania existencie pomoci je pravda, že Komisia v odôvodnení 93 v rámci vyčíslenia spornej pomoci vykonala podrobnejšiu analýzu. Ak sa Komisia nesnaží zistiť existenciu príslušného referenčného poplatku ponúkaného na finančných trhoch, vylúči existenciu trhovej ceny podobného nezaručeného úveru (pozri bod 123 vyššie) „z dôvodu obmedzeného počtu podobných transakcií na trhu“, ktorý „neumožní zmysluplné porovnanie“. Používa teda v súlade s bodom 4.2 oznámenia o zárukách referenčnú sadzbu uplatniteľnú na základe oznámenia o referenčných sadzbách (pozri bod 123 vyššie) jej porovnaním s celkovými finančnými nákladmi zaručeného úveru, ktoré zahŕňajú úrokovú sadzbu a poplatok za záruku. Napokon Komisia zohľadnila záložné právo na akcie žalobkyne a dospela k záveru, že ich hodnota je takmer nulová, a teda nemá vplyv na referenčnú sadzbu, ktorú treba v prejednávanej veci použiť.

131 Pokiaľ ide konkrétne o konštatovanie, podľa ktorého neexistoval dostatok podobných operácií umožňujúcich významné porovnanie, Všeobecný súd sa v rámci opatrení na zabezpečenie priebehu konania obrátil na Komisiu, aby zistil povahu a rozsah vyšetrovaní vedených Komisiou, ktorými dospela k tomuto záveru. Komisia v odpovedi najskôr uviedla, pokiaľ ide o prípadný referenčný poplatok za záruku, že finančné inštitúcie nepodporovali také rizikové transakcie, ako sú transakcie spočívajúce v rukách podnikov s ratingom CCC a že nič v administratívnom spise nepoukazuje na opak. Ďalej, pokiaľ ide o prípadnú trhovú cenu podobného nezaručeného úveru, Komisia tvrdí, že zo správneho vyšetrovania nevyplynula žiadna informácia týkajúca sa úrokových sadzieb z úverov poskytnutých

v podobných situáciách. Komisia, ktorej bola v tejto súvislosti opätovne položená otázka na pojednávaní, odkázala na obsah rozhodnutia o začatí konania vo veci formálneho zisťovania, ktorým vyjadrila svoje pochybnosti o existencii trhovej ceny za transakciu tohto druhu.

132 Z vyššie uvedeného po prvé vyplýva, že Komisia neskúmala, či existuje „zodpovedajúci referenčný poplatok za záruku ponúkaný na finančných trhoch“, pričom predpokladala, že žiadna finančná inštitúcia by nebola ručiteľom podniku v ťažkostiach, a po druhé, že Komisia sa domnievala, že si splnila svoje vyšetrovacie povinnosti týkajúce sa existencie trhovej ceny podobného nezaručeného úveru tým, že svoje pochybnosti v tejto súvislosti vyjadrila v rozhodnutí o začatí konania vo veci formálneho zisťovania.

133 Ako však bolo pripomenuté v bode 123 vyššie, bod 3.2 písm. d) a bod 4.2 oznámenia o zárukách stanovujú predbežné zisťovanie prípadnej trhovej ceny buď na úrovni záruky, alebo na úrovni základného úveru, so zreteľom na ktorú porovnávajú podmienky spornej transakcie. Ako bolo uvedené v bode 127 vyššie, uvedené oznámenie nestanovuje všeobecnú domnienku, podľa ktorej v prípade podniku v ťažkostiach nemôže existovať trhová cena.

134 V dôsledku toho Komisia tým, že predpokladala, že žiadna finančná inštitúcia by nebola ručiteľom podniku v ťažkostiach, a teda že na trhu nebol ponúkaný žiadny zodpovedajúci referenčný poplatok za záruku, porušila oznámenie o zárukách, ktorým je viazaná (pozri v tomto zmysle rozsudok z 11. septembra 2008, Nemecko a i./Kronofrance, C-75/05 P a C-80/05 P, EU:C:2008:482, body 60 a 61 a citovanú judikatúru). Z tých istých dôvodov si tiež nesplnila povinnosť uskutočniť celkové posúdenie pri zohľadnení všetkých relevantných okolností, ktoré jej v danom prípade umožnia určiť, či žalobkyňa zjavne nezískala úľavy porovnateľné s úľavami od súkromného subjektu (pozri v tomto zmysle rozsudok z 24. januára 2013, Frucona Košice/Komisia, C-73/11 P, EU:C:2013:32, bod 73).

135 Rovnako treba konštatovať, že Komisia v odôvodnení 93 napadnutého rozhodnutia nesprávne vylúčila existenciu trhovej ceny podobného úveru, ktorý nebol zaručený „vzhľadom na obmedzený počet transakcií podobnej povahy na trhu“, keďže z odpovedí poskytnutých Komisiou počas tohto konania vyplýva, že (pozri bod 131 vyššie), že toto konštatovanie nie je z právneho hľadiska dostatočne podložené.

136 V tejto súvislosti dôkazné bremeno týkajúce sa splnenia podmienok uplatnenia kritéria súkromného hospodárskeho subjektu znáša Komisia, ktorá musí počas správneho konania požiadať o všetky relevantné informácie (pozri v tomto zmysle rozsudky z 21. marca 2013, Komisia/Buczek Automotive, C-405/11 P, neuverejnený, EU:C:2013:186, body 33 a 34, a z 20. septembra 2017, Komisia/Frucona Košice, C-300/16 P, EU:C:2017:706, bod 24). Okrem toho sa Komisia nemôže odvolávať na čiastočnú povahu informácií, ktoré jej boli poskytnuté počas správneho konania, aby odôvodnila svoje rozhodnutie, keďže nevykonala všetky právomoci, ktorými disponovala na účely získania potrebných informácií (pozri v tomto zmysle rozsudok z 13. apríla 1994, Nemecko a Pleuger Worthington/Komisia, C-324/88 a C-342/90, EU:C:1994:129, bod 29). Platí to o to viac, pokiaľ je napadnuté rozhodnutie založené nie na nepredložení dôkazov, o ktoré Komisia žiadala dotknutý členský štát, ale na konštatovaní, že súkromný subjekt by sa nebol správal rovnako ako orgány uvedeného členského štátu, ktoré predpokladá, že Komisia mala k dispozícii všetky relevantné okolnosti nevyhnutné na vypracovanie svojho rozhodnutia (pozri v tomto zmysle rozsudok z 21. marca 2013, Komisia/Buczek Automotive, C-405/11 P, neuverejnený, EU:C:2013:186, bod 35).

137 Komisia sa však v rozhodnutí o začatí konania vo veci formálneho zisťovania obmedzila na to, že uviedla svoje pochybnosti, pokiaľ ide o existenciu podobných transakcií, pričom v rámci svojej právomoci po začatí konania vo veci formálneho zisťovania nepožiadala dotknutý členský štát alebo iné zdroje o informácie týkajúce sa existencie podobných úverov, ktoré sú základom spornej transakcie. Okrem toho Komisia neuvádza žiadny iný dôkaz získaný počas správneho konania, ktorý by podporoval jej zistenia týkajúce sa nedostatku porovnateľných transakcií.

138 Vzhľadom na predchádzajúce úvahy treba dospieť k záveru, že Komisia sa dopustila zjavne nesprávneho posúdenia, keď jednak konštatovala, že na trhu nebola ponúknutá žiadna zodpovedajúca orientačná výška poplatku, a jednak, že za podobný nezaručený úver neexistovala trhová cena. Tretej časti prvého žalobného dôvodu treba preto vyhovieť.

– *Návrhy týkajúce sa prvého žalobného dôvodu a rozsahu zrušenia*

139 Všeobecný súd sa domnieva, že tretia časť tohto žalobného dôvodu je dôvodná, a preto je potrebné mu vyhovieť.

140 Okrem toho z bodu 50 vyššie vyplýva, že tento žalobný dôvod je prípustný len v rozsahu, v akom sa týka opatrenia 1. V dôsledku toho sa žalobný dôvod, ktorého dôvodnosť bola preskúmaná a neskôr konštatovaná Všeobecným súdom, týka len osobitného aspektu napadnutého aktu, v tomto prípade opatrenia 1.

141 Za týchto okolností sú teda zostávajúce žalobné dôvody uvedené na podporu žaloby preskúmané len v rozsahu, v akom sa týkajú opatrenia 4.

O šiestom žalobnom dôvode založenom na nesprávnom posúdení pri identifikácii príjemcu údajnej pomoci

142 Žalobkyňa vytýka Komisii, že nedospela k záveru, že Bankia bola jediným a skutočným príjemcom opatrení 1 a 4, ani že tento bod neanalyzovala v napadnutom rozhodnutí. Žalobkyňa v replike uvádza, že Bankia môže byť prinajmenšom považovaná za spolupríjemcu predmetnej pomoci, a to nepriamo.

143 Žalobkyňa v tejto súvislosti trvá na peňažných úrokoch spoločnosti Bankia na uskutočnenie transakcie úveru, na ktorom sú založené predmetné opatrenia. Takisto poukazuje na vplyv nadobudnutý spoločnosťou Bankia na Fundación Valencia a nepriamo na ňu prostredníctvom tejto transakcie. Záložné právo na akcie žalobkyne vlastnené Fundación Valencia jej okrem toho zabezpečilo, že má právo veta na každý neskorší prevod akcií klubu. Účasť spoločnosti Bankia na rokovaniach týkajúcich sa odkúpenia žalobkyne spoločnosťou Meriton v roku 2014 (pozri odôvodnenia 24 až 28 napadnutého rozhodnutia), najmä s cieľom chrániť svoje finančné záujmy vzhľadom na skutočnosť, že bola hlavným veriteľom klubu, to potvrdzuje.

144 V štádiu repliky žalobkyňa uvádza, že aj za predpokladu, že by posúdenie hodnoty zábezpeky vykonané Komisiou bolo spravodlivé, opatrenia 1 a 4 obmedzili riziko jej platobnej neschopnosti a z toho vyplývajúce riziko pre spoločnosť Bankia, svojho prvého veriteľa.

145 Žalobkyňa napokon spochybňuje, že predaj, ktorý bol predmetom jej žaloby v roku 2014, mal za následok prevod pomoci zahrnutej v opatreniach 1 a 4 na nového väčšinového akcionára Meriton. Žalobkyňa tvrdí, že vzhľadom na to, že nadobúdateľ nadobudol podnik, ktorý bol príjemcom pomoci za trhovú cenu, Fundación Valencia ako predávajúci alebo Bankia by sa mala považovať za skutočného príjemcu pomoci.

146 Na úvod treba pripomenúť, že tvrdenia žalobkyne na podporu tohto žalobného dôvodu sa preskúmajú len v rozsahu, v akom sa týkajú príjemcu opatrenia 4 (pozri bod 141 vyššie).

147 V rámci svojho šiesteho žalobného dôvodu žalobkyňa najskôr v podstate tvrdí, že príjemcom opatrenia 4 je Bankia, a to buď výlučne, alebo ako osoba, na ktorú sa opatrenie vzťahuje (prvá časť). Žalobkyňa ďalej tvrdí, že vzhľadom na predaj, ktorého predmetom bola v roku 2014 za trhovú cenu, bola pomoc prevedená na predávajúceho, v danom prípade Fundación Valencia, alebo na spoločnosť Bankia spoločne s nadáciou alebo výlučne, a nie na Meriton (druhá časť).

148 V tomto štádiu je potrebné preskúmať prvú časť žalobného dôvodu týkajúcu sa totožnosti príjemcu v čase poskytnutia opatrenia pomoci. Druhá časť, ktorá sa týka prípadného prevodu pomoci súčasne s ďalším predajom žalobkyne, bude prípadne preskúmaná až v neskoršom štádiu s cieľom určiť, od ktorého podniku sa má pomoc vymáhať. Okrem toho aj v tomto štádiu bolo tvrdenie, ktoré žalobkyňa uviedla už počas správneho konania, preskúmané v napadnutom rozhodnutí (pozri odôvodnenia 129 až 130 napadnutého rozhodnutia).

149 V prejednávanej veci z odôvodnení 6 až 8 napadnutého rozhodnutia vyplýva, že opatrenie 1 spočíva v záruke poskytnutej na zabezpečenie úveru určeného na financovanie zvýšenia základného imania žalobkyne. Z odôvodnenia 12 vyplýva, že cieľom opatrenia 4 je zvýšiť takto poskytnutú záruku na pokrytie dodatočnej úverovej linky určenej na zaplatenie istiny, úrokov a splatných nákladov z dôvodu nezaplatenia úrokov dlžných podľa pôvodného splátkového kalendára stanoveného v rámci uvedeného úveru.

150 V tejto súvislosti treba konštatovať, že článok 107 ZFEÚ zakazuje pomoc poskytovanú v akejkoľvek forme členským štátom alebo zo štátnych prostriedkov bez rozlíšenia, či sú výhody týkajúce sa pomoci poskytnuté priamo alebo nepriamo (rozsudok zo 4. marca 2009, Taliansko/Komisia, T-424/05, neuverejnený, EU:T:2009:49, bod 108). Komisia tak môže na určenie príjemcu pomoci zohľadniť prípadný vplyv, o ktorom sa rozhodlo v okamihu prijatia opatrenia. V takom prípade je najmä možné, že príjemcom nie je osoba, ktorá uzavrela zaručený úver (pozri v tomto zmysle rozsudok z 3. júla 2003, Belgicko/Komisia, C-457/00, EU:C:2003:387, body 56 a 57). V konečnom dôsledku je na účely určenia príjemcu štátnej pomoci potrebné určiť podniky, ktoré ju skutočne použili (rozsudok z 3. júla 2003, Belgicko/Komisia, C-457/00, EU:C:2003:387, bod 55).

151 V prejednávanej veci Komisia v odôvodneniach 7 a 68 napadnutého rozhodnutia konštatovala, že cieľom záruky poskytnutej zo strany IVF, ako vyplýva z rozhodnutia IVF o poskytnutí uvedenej záruky, bolo zaručiť úver Fundación Valencia určený výlučne na financovanie zvýšenia základného imania žalobkyne. V tejto súvislosti žalobkyňa nespochybňuje, že záruka poskytnutá zo strany IVF sa uplatní len vtedy, ak bol zaručený úver použitý na účely uvedené v rozhodnutí o poskytnutí záruky, teda na účasť na zvýšení základného imania žalobkyne. Okrem toho je nesporné, že sumy získané zaručeným úverom boli skutočne použité na rekapitalizáciu žalobkyne.

152 Pokiaľ ide konkrétne o opatrenie 4, z napadnutého rozhodnutia vyplýva bez toho, aby to žalobkyňa spochybnila, že jeho cieľom bolo výlučne umožniť Fundación Valencia, aby naďalej čelila povinnostiam, ktoré dlhuje z dôvodu pôvodne upísaného úveru. Jediným cieľom tohto opatrenia bolo umožniť účasť Fundación Valencia na zvýšení základného imania, o ktorom rozhodla žalobkyňa, ako bolo pripomenuté v bode 151 vyššie.

153 Z toho vyplýva, že Komisia sa správne domnievala, že žalobkyňa bola príjemcom opatrenia 4.

154 Tento záver nespochybňujú ostatné tvrdenia žalobkyne.

155 Po prvé treba uviesť, že okolnosť, že Bankia môže byť „spolupríjemcom“ alebo nepriamym príjemcom dotknutého opatrenia, nespochybňuje samotné konštatovanie, že žalobkyňa z neho tiež mala prospech. Ako Komisia správne uvádza vo svojich písomnostiach, to isté opatrenie môže priamo zvýhodňovať jeden podnik a nepriamo zvýhodniť iný podnik (pozri v tomto zmysle rozsudok z 13. júna 2002, Holandsko/Komisia, C-382/99, EU:C:2002:363, body 61 a 62). Z toho vyplýva, že argumentáciu žalobkyne, ktorej predmetom je preukázanie, že Bankia mala nepriamo prospech z prijatia opatrenia 4, treba zamietnuť ako neúčinnú.

156 V každom prípade treba konštatovať, že ani z podmienok poskytnutia zaručeného úveru, ani z podmienok jeho zvýšenia v roku 2010 nevyplýva, že tento úver bol určený na splatenie úverov, ktoré žalobkyňa predtým uzavrela so spoločnosťou Bankia. Z toho vyplýva, že na rozdiel od toho, čo tvrdí žalobkyňa, záruka IVF nemala nevyhnutne za následok zníženie rizika znášaného spoločnosťou Bankia z dôvodu už existujúcich pohľadávok.

157 Po druhé žalobkyňa nepreukázala, že by odmena vyplývajúca zo zaručeného úveru prostredníctvom zaplatenia istiny a úrokov mohla získať prvok pomoci, keďže sa uspokojuje s tvrdením, že použitá sadzba minimálne 6 % bola „vysoká“.

158 Po tretie vplyv, ktorý Bankia údajne nadobudla na žalobkyňu, ako aj na neskorší proces ďalšieho predaja akcií žalobkyne, je nezávislý od podmienok poskytnutia opatrení 1 a 4. V tejto súvislosti ani z rozhodnutia IVF poskytnúť záruku, ani z dohody o záruke uzavretej 5. novembra 2009, zmenenej 10. novembra 2010, nevyplýva, že poskytnutie spornej záruky bolo podmienené tým, že Bankia si pridelí rozsiahlu kontrolu nad činnosťou žalobkyne. Navyše žalobkyňa nijako nepreukázala, že by takýto vplyv mohol sám osebe predstavovať výhodu patriacu do pôsobnosti článku 107 ods. 1 ZFEÚ, ani neuvádza skutočnosti, ktoré by preukazovali, že ide o neprimerané protiplnenie za úver poskytnutý Fundación Valencia.

159 Vzhľadom na uvedené musí byť šiesty žalobný dôvod zamietnutý v celom rozsahu.

O druhom žalobnom dôvode založenom na zjavne nesprávnom posúdení pri skúmaní zlučiteľnosti údajnej pomoci

160 Tvrdenia žalobkyne na podporu tohto žalobného dôvodu sú uvedené nižšie a preskúmané len v rozsahu, v akom sa týkajú zlučiteľnosti opatrenia 4.

161 Žalobkyňa sa predovšetkým domnieva, že podmienka neopakovania pomoci uvedená v bode 3.3 usmernení o záchrane a reštrukturalizácii nebola porušená, keďže opatrenie 4 jej nebolo poskytnuté, keďže po jeho prijatí nedostala žiadnu sumu. Okrem toho situácia žalobkyne sa ku dňu prijatia uvedeného opatrenia značne zlepšila. Žalobkyňa sa napokon domnieva, že vzhľadom na predchádzajúce rozhodnutia a rámec prijatý Komisiou, ako aj na judikatúru Súdneho dvora bolo potrebné domnievať sa, že opatrenia 1 a 4 predstavovali jeden a ten istý zásah patriaci do jednotnej stratégie reštrukturalizácie, čo odôvodňuje uplatnenie výnimky stanovenej v bode 73 usmernení o záchrane a reštrukturalizácii v prípade výnimočných a nepredvídateľných okolností, ktoré nemožno pripísať podniku.

162 V prejednávanej veci Komisia v odôvodnení 124 napadnutého rozhodnutia uvádza, že zásada neopakovania, podľa ktorej podnik, ktorý dostal pomoc na záchranu alebo reštrukturalizáciu počas posledných desiatich rokov, nemôže získať novú pomoc rovnakej povahy, nebola v rámci opatrenia 4 dodržaná. Komisia v tom istom odôvodnení odmieta argumentáciu Španielskeho kráľovstva smerujúcu k tomu, aby sa opatrenia 1 a 4 považovali za jediné opatrenie pomoci z dôvodu, že opatrenie 4 nebolo v čase poskytnutia opatrenia 1 ani stanovené, ani plánované, ale bolo rozhodnuté *ad hoc* na pokrytie nezaplatenia úrokov zaručeného úveru splatných 26. augusta 2010. Komisia okrem toho v odôvodnení 98 napadnutého rozhodnutia spresňuje, že ani Španielske kráľovstvo, ani dotknuté osoby nepredložili počas správneho konania pripomienky týkajúce sa konkrétne zlučiteľnosti opatrenia 4. Predovšetkým netvrdili, že reštrukturalizačný plán bol predložený alebo zmenený pri poskytnutí opatrenia 4.

163 Všeobecný súd na úvod poznamenáva, že predpoklad, z ktorého vychádza konštatovanie v odôvodnení 124 napadnutého rozhodnutia o porušení zásady neopakovania opatrením 4, vychádza z nesprávneho posúdenia, keďže z preskúmania prvého žalobného dôvodu vyplýva, že Komisia sa dopustila zjavne

nesprávneho posúdenia, keď kvalifikovala opatrenie 1 ako štátnu pomoc (pozri bod 138 vyššie). Preto odvolávanie sa na zásadu neopakovania nemôže brániť tomu, aby sa opatrenie 4 považovalo za zlučiteľné s článkom 107 ods. 3 písm. c) ZFEÚ.

164 Po pripomenutí vyššie uvedeného treba zároveň zdôrazniť, že z ustálenej judikatúry vyplýva, že na to, aby bola pomoc podnikom v ťažkostiach vyhlásená za zlučiteľnú s článkom 107 ods. 3 písm. c) ZFEÚ, musí byť spojená s plánom reštrukturalizácie, ktorého cieľom je znížiť alebo zmeniť orientáciu ich činností (pozri rozsudky z 22. marca 2001, Francúzsko/Komisia, C-17/99, EU:C:2001:178, bod 45, z 11. júna 2009, ACEA/Komisia, T-297/02, EU:T:2009:189, bod 137, a z 11. júna 2009, ASM Brescia/Komisia, T-189/03, EU:T:2009:193, bod 116; pozri tiež v tomto zmysle rozsudok z 11. júna 2009, AEM/Komisia, T-301/02, EU:T:2009:191, bod 141).

165 Po prvé zo skutočnosti, že žalobkyňa platne nenapadla kvalifikáciu štátnej pomoci uplatnenú na opatrenie 4 (pozri bod 50 vyššie), vyplýva, že Všeobecnú súd sa musel domnievať, že nesporné sú uvedená kvalifikácia, ako aj konštatovania, na ktorých je založené napadnuté rozhodnutie. Na účely preskúmania tohto žalobného dôvodu je teda potrebné vychádzať z predpokladu, že opatrenie 4 je štátnou pomocou, ktorá je poskytnutá podniku v ťažkostiach.

166 Po druhé z napadnutého rozhodnutia vyplýva, bez toho, aby to žalobkyňa spochybnila, že v rámci poskytnutia opatrenia 4 nebol vypracovaný nijaký plán reštrukturalizácie (pozri bod 162 vyššie).

167 Žalobkyňa však podobne ako Španielske kráľovstvo počas správneho konania tvrdí, že opatrenia 1 a 4 predstavovali jeden a ten istý zásah spadajúci pod jedinú stratégiu reštrukturalizácie. Hoci je táto argumentácia v súčasnosti bezpredmetná v rozsahu, v akom smeruje k spochybneniu porušenia zásady neopakovania v rámci poskytnutia opatrenia 4 – konštatovanie tohto porušenia založené na nesprávnom predpoklade, ako je uvedené v bode 163 vyššie – je naďalej relevantné na účely určenia, či opatrenie 4 možno považovať za súčasť vykonania reštrukturalizačného plánu, v tomto prípade plánu životaschopnosti vytvoreného v máji 2009.

168 Ako totiž Súdny dvor zdôraznil vo veci Bouygues a Bouygues Télécom/Komisia a i. a Komisia/Francúzsko a i., vzhľadom na to, že štátne zásahy majú rôzne formy a musia sa posúdiť na základe svojich účinkov, nemožno vylúčiť, že na účely uplatnenia článku 107 ods. 1 ZFEÚ sa viacero po sebe nasledujúcich zásahov štátu musí považovať za jediný zásah. K tomu môže dôjsť predovšetkým vtedy, ak po sebe nasledujúce zásahy vykazujú najmä z hľadiska ich časového rozvrhnutia, ich cieľa a situácie podniku v okamihu týchto zásahov také úzke väzby medzi sebou, že ich nemožno od seba oddeliť (rozsudok zo 4. júna 2015, Komisia/MOL, C-15/14 P, EU:C:2015:362, bod 97).

169 V prejednávanej veci treba najprv konštatovať, že opatrenia 1 a 4 neboli prijaté súčasne, pretože medzi poskytnutím oboch záruk uplynul viac ako rok. Okrem toho žalobkyňa nepopiera, že zvýšenie záruky, o ktorom sa rozhodlo v rámci opatrenia 4, nebolo pri poskytnutí opatrenia 1 stanovené a nebolo pokryté plánom životaschopnosti z mája 2009. Okrem toho treba konštatovať, že opatrenie 4 bolo prijaté s cieľom pokryť finančné dôsledky neschopnosti splatiť zaručený úver, ktorú možno pripísať Fundación Valencia. V tejto súvislosti určite existuje súvislosť medzi cieľom, ktorým je umožniť Fundación Valencia čeliť finančným dôsledkom tejto neschopnosti splatiť úver, a pôvodným cieľom spočívajúcim v poskytnutí nového kapitálu žalobkyni, ak by došlo k tejto platobnej neschopnosti v rámci vrátenia úveru poskytnutého na financovanie tohto vkladu splatného kapitálu. Nič to však nemení na tom, ako uvádza samotná žalobkyňa, že účel opatrenia 4 sa odlišuje od účelu opatrenia 1 v tom, že jeho cieľom je v prvom rade pokryť platby istiny zo strany Fundación Valencia, úrokov a súvisiacich nákladov vyplývajúcich z uvedeného nezaplatenia, čo podľa žalobkyne samo osebe vyplýva zo skutočnosti, že Fundación Valencia nebola schopná predať včas balík akcií žalobkyne. Napokon, pokiaľ ide o situáciu žalobkyne v čase predmetných zásahov, treba zohľadniť skutočnosť, že k zvýšeniu základného imania došlo už v čase poskytnutia opatrenia 4, čo malo za následok, že finančná situácia žalobkyne sa v tomto čase odlišovala od jej situácie ku dňu poskytnutia opatrenia 1.

170 V dôsledku toho posúdenie Komisie, podľa ktorého opatrenia 1 a 4 nemožno považovať za jeden a ten istý zásah, je správne.

171 Z toho vyplýva, že konštatovanie, podľa ktorého opatrenie 4 nebolo spojené s plánom reštrukturalizácie, musí byť potvrdené s prihliadnutím na judikatúru pripomenutú v bode 164 vyššie, s dôsledkom, že ho nemožno považovať za zlučiteľné s vnútorným trhom na základe článku 107 ods. 3 písm. c) ZFEÚ.

172 Žiadne ďalšie tvrdenie uvádzané Komisiou nemôže tento záver spochybniť.

173 V prvom rade, pokiaľ ide o tvrdenie týkajúce sa údajného značného zlepšenia finančnej situácie žalobkyne medzi rozpočtovým rokom 2008 – 2009 a rokom 2009 – 2010, treba odkázať na konštatovanie uvedené v bode 50 vyššie, podľa ktorého je spochybnenie kvalifikácie štátnej pomoci žalobkyne vo vzťahu k opatreniu 4 ako štátnej pomoci neprípustné, a v dôsledku toho konštatovať, že za sporný nemožno považovať dôvod, na ktorom je založená táto kvalifikácia, podľa ktorej žalobkyňa bola v čase priznania uvedeného opatrenia podnikom v ťažkostiach. Za týchto podmienok je odvolávanie sa na zlepšenie jej finančnej situácie, hoci treba vychádzať z toho, že sa nachádzala v ťažkostiach, neúčinné. V každom prípade je argumentácia žalobkyne osobitne stručná, keďže sa v podstate obmedzuje na odkaz na finančné ukazovatele uvedené v odôvodnení 15 napadnutého rozhodnutia. Nemôže preto vyvrátiť konštatovanie, podľa ktorého bola ku dňu poskytnutia opatrenia 4 podnikom v ťažkostiach.

174 V druhom rade žalobkyňa tvrdí, že nedostala žiadnu sumu v súvislosti so zvýšením záruky alebo s novou úverovou linkou otvorenou v rámci opatrenia 4, keďže tieto úvery boli podľa neho poskytnuté Fundación Valencia. V tejto súvislosti stačí uviesť, že spochybnenie posúdenia Komisie týkajúceho sa totožnosti príjemcu opatrenia 4 žalobkyňou už bolo zamietnuté v rámci preskúmania šiesteho žalobného dôvodu.

175 Druhý žalobný dôvod treba preto zamietnuť ako nedôvodný.

O siedmom žalobnom dôvode založenom na porušení zásady zákazu diskriminácie

176 Žalobkyňa vytýka Komisii, že rovnako zaobchádzala so situáciami troch profesionálnych futbalových klubov, ktoré sú predmetom napadnutého rozhodnutia, hoci sa ich situácie značne líšia.

177 Žalobkyňa zdôrazňuje, že Fundación Hércules nikdy nesplatila úver zaručený IVF. Pokiaľ ide o Fundación Elche, žalobkyňa uvádza, že napriek existencii dvoch záruk IVF týkajúcich sa dvoch odlišných úverov sa Komisia domnievala, že v prejednávanej veci existovalo len jedno opatrenie pomoci. Napokon ani jeden z ostatných dvoch klubov nepredložil plán reštrukturalizácie, investície, ani kompenzačné opatrenia v zmysle usmernení o záchrane a reštrukturalizácii.

178 Okrem toho žalobkyňa porovnáva napadnuté rozhodnutie s rozhodnutím Komisie (EÚ) 2016/1847 zo 4. júla 2016 o štátnej pomoci SA.41612 – 2015/C [ex SA.33584 (2013/C) (ex 2011/NN)] poskytnutej Holandskom v prospech profesionálneho futbalového klubu MVV de Maastricht (Ú. v. EÚ L 2016, 282, s. 53), pričom trvá na tom, že v tejto poslednej uvedenej veci Komisia identifikovala jediné opatrenie, hoci dotknuté orgány verejnej moci prijali viaceré opatrenia. Žalobkyňa sa tiež opiera o rozdiely v oboch veciach, pokiaľ ide o použitie kvalifikácie malého a stredného podniku, ako aj o uplatnenie kritérií zlučiteľnosti uvedených v usmerneniach o záchrane a reštrukturalizácii.

179 Na úvod treba pripomenúť, že podľa ustálenej judikatúry zásada rovnosti zaobchádzania alebo zákazu diskriminácie vyžaduje, aby sa s porovnateľnými situáciami nezaobchádzalo rozdielne a aby sa s rôznymi situáciami nezaobchádzalo rovnako, pokiaľ takéto zaobchádzanie nie je objektívne odôvodnené (pozri rozsudok zo 14. apríla 2005, Belgicko/Komisia, C-110/03, EU:C:2005:223, bod 71 a citovanú judikatúru).

180 Týmto žalobným dôvodom žalobkyňa Komisii vytýka, že jednak porušila zásadu zákazu diskriminácie tým, že samostatným rozhodnutím povolila pomoc poskytnutú holandskému futbalovému klubu MVV, hoci zakázala pomoc, ktorá jej bola údajne poskytnutá za rovnakých okolností, a jednak porušila tú istú zásadu tým, že zaobchádzala rovnako s rozdielnymi situáciami troch klubov, na ktoré sa vzťahuje napadnuté rozhodnutie.

181 V prvom rade, pokiaľ ide o diskrimináciu, ktorá by vyplývala z rozdielneho zaobchádzania priznaného žalobkyni v napadnutom rozhodnutí a s klubom MVV v rozhodnutí citovanom v bode 178 vyššie, treba uviesť, že zákonnosť rozhodnutia Komisie, ktorým sa konštatuje, že nová pomoc nespĺňa podmienky uplatnenia tejto výnimky, treba posúdiť len na základe článku 107 ods. 3 písm. c) ZFEÚ, a nie s ohľadom na jej predchádzajúcu rozhodovaciu prax. Pojem štátna pomoc, ako aj podmienky nevyhnutné na zabezpečenie obnovy životaschopnosti príjemcu pomoci zodpovedajú objektívnej situácii, ktorá sa posudzuje ku dňu, keď Komisia prijme svoje rozhodnutie. Dôvody, na základe ktorých Komisia vykonala vo svojom predchádzajúcom rozhodnutí iné posúdenie dotknutej situácie, teda musia ostať irelevantné na účely posúdenia zákonnosti napadnutého rozhodnutia (rozsudky zo 17. júla 2014, Westfälisch-Lippischer Sparkassen- und Giroverband/Komisia, T-457/09, EU:T:2014:683, bod 368, a z 11. decembra 2014, Rakúsko/Komisia, T-251/11, EU:T:2014:1060, bod 125).

182 Z toho vyplýva, že žalobkyňa sa nemôže účinne opierať o riešenie, ku ktorému dospela Komisia v rozhodnutí citovanom v bode 178 vyššie, aby z toho vyvodila, že bola porušená zásada zákazu diskriminácie. V každom prípade, ako správne tvrdí Komisia, klub MVV patril do kategórie malých a stredných podnikov, a to tak z hľadiska jeho právnej formy, počtu jeho zamestnancov a obratu, čo ho odlišuje od žalobkyne, ktorá navyše pred Všeobecným súdom netvrdí, že sama patrí do tejto kategórie. Táto samotná okolnosť má vplyv na kritériá zlučiteľnosti, ktoré sa majú uplatniť na základe usmernení o záchrane a reštrukturalizácii, najmä na potrebu stanoviť kompenzačné opatrenia. V dôsledku toho situácia žalobkyne a klubu MVV nie sú porovnateľné.

183 V druhom rade, pokiaľ ide o diskrimináciu, ktorá by vyplývala z rovnakého zaobchádzania s údajne odlišnými situáciami troch klubov, ktorých sa týka napadnuté rozhodnutie, treba konštatovať, že skutočnosti uvádzané žalobkyňou nemôžu viesť k rozlišovaniu, ktoré by bránilo tomu, aby sa so situáciami troch klubov zaobchádzalo rovnako, pričom treba pripomenúť, že Komisia v prejednávanej veci uplatňuje dve pravidlá najprv na konštatovanie existencie pomoci a potom na preskúmanie jej zlučiteľnosti, od ktorých sa v zásade nemôže odchýliť, ibaže by konkrétne porušila zásadu rovnosti zaobchádzania (pozri v tomto zmysle rozsudok z 28. júna 2005, Dansk Rørindustri a i./Komisia, C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P až C-208/02 P a C-213/02 P, EU:C:2005:408, bod 211).

184 Na úvod okolnosť, že Fundación Hércules na rozdiel od Fundación Valencia nesplatila zaručený úver, tak predstavuje udalosti, ktoré nastali po poskytnutí predmetného opatrenia. Nešlo teda o informáciu dostupnú v čase, keď sa IVF zaviazala zabezpečiť základný úver poskytnutý Fundación Hércules. Okrem toho žalobkyňa netvrdí, že by táto okolnosť súvisela s vývojom, ktorý sa predpokladal už pri poskytnutí predmetnej záruky. V dôsledku toho táto okolnosť sama osebe nemôže brániť tomu, aby Komisia posúdila jednotlivé situácie žalobkyne a Hércules Club de Fútbol, SAD, ako podobné v rámci uplatnenia testu súkromného hospodárskeho subjektu v trhovom hospodárstve a podľa kritérií spresnených Komisiou v oznámení o zárukách.

185 Žalobkyňa ďalej nevysvetľuje, v čom okolnosť, že IVF poskytla spoločnosti Fundación Elche dve záruky za dve rôzne pôžičky, predstavuje rozlišovací prvok, ktorý bráni tomu, aby sa s ním a Elche Club de Fútbol, SAD, zaobchádzalo rovnako.

186 Napokon, pokiaľ ide o preskúmanie zlučiteľnosti opatrení prijatých v prospech dvoch ďalších klubov, ktorých sa týka napadnuté rozhodnutie, treba uviesť, že Komisia zohľadnila okolnosť, že tieto kluby nepredložili plán reštrukturalizácie, ani nenavrhli kompenzačné opatrenia, ako to jasne vyplýva z odôvodnení 113 a 118 napadnutého rozhodnutia, v ktorých sa konštatuje, že podmienky stanovené v bodoch 34 a 38 usmernení o záchrane a reštrukturalizácii neboli oboma klubmi dodržané. Zároveň sa zohľadnia skutkové okolnosti týkajúce sa žalobkyne, aby sa dospelo k záveru, že uvedené podmienky nie sú splnené ani z dôvodu ich nedostatočnosti – ale nie z dôvodu ich opomenutia – pokiaľ ide o žalobkyňu. Skutočnosť, že zistené rozdiely v situáciách žalobkyne a dvoch ďalších predmetných klubov napokon viedli k rovnakému zaobchádzaniu, je teda objektívne odôvodnená.

187 Zo všetkých predchádzajúcich úvah vyplýva, že siedmy žalobný dôvod sa musí zamietnuť.

O treťom žalobnom dôvode založenom na zjavne nesprávnom posúdení pri výpočte výšky pokuty

188 Žalobkyňa podporovaná Španielskym kráľovstvom vytýka Komisii, že nesprávne posúdila hodnotu zabezpečenia záruk, ktoré Fundación Valencia poskytuje IVF. Tvrdí teda, že úroveň jej akcií vlastnených uvedenou nadáciou ako zábezpeky bola podľa klasifikácie oznámenia o referenčných sadzbách prinajmenšom „bežná“, čo malo za následok zníženie sumy pomoci, ktorá sa má vymáhať, na menej ako šesť miliónov eur. V replike sa žalobkyňa odvoláva jednak na kúpnu cenu, ktorú zaplatili ostatní súkromní upisovatelia pri zvýšení základného imania v roku 2009, a jednak na jej zhodnotenie vykonané konzultantmi, ktorých splnomocnila na účely tohto konania, na základe metódy nazývanej „viacnásobná“ metóda na základe vzorky klubov prezentovaných ako porovnateľné. Dodáva, že aj za predpokladu, že by tieto akcie mali byť zhodnotené výlučne na základe jej finančného stavu, bolo by potrebné zohľadniť kapitálový vklad Fundación Valencia. Žalobkyňa okrem toho odkazuje na viacero odkladných podmienok stanovených v záručnej dohode, ktorých cieľom je poskytnúť IVF niekoľko dodatočných záruk.

189 Komisia tvrdí, že žiadna skutočnosť uvedená žalobkyňou nespochybňuje konštatovania uvedené v odôvodnení 93 napadnutého rozhodnutia vzhľadom na informácie dostupné počas správneho konania. V tejto súvislosti sa domnieva, že hodnota akcií sa stala prakticky nulovou z dôvodu strát klubu. Dodáva, že by mali hodnotu len vtedy, ak by žalobkyňa nebola v ťažkostiach alebo ak by mala dôveryhodné vyhliadky na obnovu. Cena zaplatená súkromnými akcionármi, ktorí upísali zvýšenie základného imania v roku 2009, nie je relevantná vzhľadom na kontext tohto upisovania a pravdepodobnú povahu upisovateľov. V každom prípade je podľa Komisie nepravdepodobné, aby akcie žalobkyne, za predpokladu, že ich hodnota nie je nulová, pokrývali aspoň 40 % úveru, ako to vyžaduje oznámenie o referenčných sadzbách, aby záruka mala „bežnú“ úroveň. Komisia okrem toho tvrdí, že z hodnoty týchto akcií treba prípadne stanoviť hodnotu aktív žalobkyne, ktoré už boli dané do zábezpeky v rámci úverov, ktoré jej boli poskytnuté pred zvýšením základného imania.

190 V prejednávanej veci Komisia v odôvodnení 93 napadnutého rozhodnutia, pokiaľ ide o hodnotu akcií žalobkyne založených v prospech IVF, uvádza:

„[Sporný] úver bol zabezpečený záložným právom na nadobudnuté akcie [Valencia FC]. [Valencia CF] sa však nachádzala v ťažkostiach, a uskutočňovala teda stratové transakcie. Nebol zriadený nijaký vierohodný plán životaschopnosti na preukázanie, že tieto činnosti sa stanú ziskovými pre [jej] akcionárov. Straty [Valencia CF] boli preto obsiahnuté v hodnote akcií týchto istých klubov, takže hodnota týchto akcií ako zábezpeky úveru bola takmer nulová.“

191 V rámci tohto žalobného dôvodu žalobkyňa spochybňuje závery, ku ktorým dospela Komisia k hodnote zabezpečenia záruky poskytnutej Fundación Valencia prostredníctvom záložného práva k jej akciám, pričom tvrdí, že bez ohľadu na zvolenú metódu zhodnotenia akcie na základe akcií zodpovedajú prinajmenšom „bežnej“ úrovni ochrany v zmysle oznámenia o referenčných sadzbách. Tri metódy

zhodnotenia uvedené žalobkyňou v jej písomných podaniach vychádzajú po prvé z porovnania s nákupnou cenou súkromných upisovateľov v roku 2009, po druhé uplatnením metódy množstva na základe vzorky klubov prezentovaných ako porovnateľné a po tretie vyhodnotením jej finančnej situácie.

192 Najskôr je potrebné preskúmať kritiku žalobkyne týkajúcu sa metódy zhodnotenia jej činností, ktorú prijala Komisia v napadnutom rozhodnutí a ktorá spočíva na vyhodnotení jej finančnej situácie (pozri bod 190 vyššie).

193 V tejto súvislosti povaha preskúmania vykonaného Všeobecným súdom, pokiaľ ide o posúdenie hodnoty zabezpečenia záruky Komisiou v rámci výpočtu presnej výšky pomoci, je rovnaká ako tá, ktorá je pripomenutá v bode 59 vyššie.

194 Okrem toho nie je potrebné rozhodnúť o subsidiárnom tvrdení Komisie, podľa ktorého nie je pravdepodobné, že predmetné akcie pokrývajú aspoň 40 % pôžičky, keďže napadnuté rozhodnutie sa nezakladá na takomto dôvode, ale na závere, že hodnota akcií je absolútne „takmer nulová“. Z ustálenej judikatúry vyplýva, že rozhodnutie musí byť sebestačné a jeho odôvodnenie nemôže vyplývať z neskorších písomných alebo ústnych vysvetlení poskytnutých, keď je dotknuté rozhodnutie predmetom žaloby pred súdom Únie (rozsudky z 12. decembra 1996, Rendo a i./Komisia, T-16/91, EU:T:1996:189, bod 45; z 12. septembra 2007, Olympiaki Aeroporia Ypiresies/Komisia, T-68/03, EU:T:2007:253, bod 254, a zo 16. septembra 2013, Wabco Europe a i./Komisia, T-380/10, EU:T:2013:449, bod 107).

195 Ďalej treba pripomenúť, že kritika žalobkyne sa zakladá na údajne nesprávnych posúdeniach Komisie, pokiaľ ide o vplyv zvýšenia základného imania v roku 2009 o 92,4 milióna eur na jej finančnú situáciu, a teda na hodnotu jej akcií.

196 Na úvod treba pripomenúť, že tvrdenia žalobkyne sa preskúmajú len v rozsahu, v akom sa týkajú príjemcu opatrenia 4 (pozri bod 141 vyššie). V čase poskytnutia uvedeného opatrenia, 10. novembra 2010, sa už rozhodlo o zvýšení základného imania v roku 2009 a o nových emitovaných akciách. Tieto udalosti boli odzrkadlené vo finančných výkazoch žalobkyne za účtovný rok 2009/2010, ktoré boli uvedené v odôvodnení 15 napadnutého rozhodnutia a z ktorých vyplýva, že ku dňu ukončenia účtovného obdobia sa jej základné imanie v porovnaní s predchádzajúcim obchodným rokom zvýšilo z 9,2 na 101,7 milióna eur a jej vlastné zdroje sa zvýšili z 33,3 na 57,3 milióna eur. Okrem toho jeho zisk pred zdanením sa zvýšil z – 59,2 na 17,9 milióna eur.

197 Z vyššie uvedených konštatovaní je potrebné vyvodiť, že tvrdenie Komisie uvedené v odôvodnení 93 napadnutého rozhodnutia a zopakované v bode 190 vyššie, podľa ktorého boli činnosti žalobkyne stratové, je nepresné, keďže práve ziskové obdobie bezprostredne predchádzalo udeleniu opatrenia 4.

198 Okrem toho vlastné zdroje žalobkyne na konci účtovného roka 2009/2010 boli podľa napadnutého rozhodnutia vysoké vo výške 57,3 milióna eur. V odpovedi na otázku položenú Všeobecným súdom v rámci opatrení na zabezpečenie priebehu konania Komisia tvrdí, že ku dňu priznania opatrenia 4 „boli záväzky klubu vyššie ako jeho aktíva“. V rozsahu, v akom tým rozumie, že dlh klubu prevyšuje všetky jeho aktíva, treba konštatovať, že toto tvrdenie nie je ničím podložené a je spochybnené samotnou Komisiou, ktorá na pojednávaní pripustila, že čistý majetok žalobkyne bol k tomuto dátumu kladný. V rámci tejto odpovede Komisia ďalej uvádza okolnosť, že straty zaznamenané v účtovnom období 2008/2009 predstavovali dve tretinu sumy zvýšenia základného imania v roku 2009, pričom záporné vlastné zdroje zistené na konci toho istého účtovného obdobia zodpovedajú približne tretine uvedenej sumy. Treba však uviesť, že táto okolnosť nespochybňuje konštatovanie, podľa ktorého po uplynutí posledného účtovného obdobia ukončeného pred poskytnutím opatrenia 4 boli vlastné zdroje žalobkyne 57,3 milióna eur.

199 Na pojednávaní Komisia trvala na skutočnosti, že žalobkyňa uskutočňovala „stratové operácie“, na neexistencii spoľahlivého plánu reštrukturalizácie a za predpokladu, že by bolo možné sa o tento plán oprieť, zo skutočnosti, že realizácia uvedeného plánu sa v každom prípade zakladala v prípade prvých štyroch rokov na vzniku strát, čo odôvodňuje, aby sa akcie žalobkyne považovali za takmer nulové. Treba však pripomenúť, že obchodný rok ukončený pred poskytnutím opatrenia 4 bol ziskový, čo na jednej strane vyvracia tvrdenie Komisie, podľa ktorého žalobkyňa uskutočňovala len „operácie so stratou“, a na druhej strane relativizuje relevantnosť prognóz uskutočnených skôr v rámci plánu životaschopnosti z roku 2009.

200 Napokon z odôvodnenia 76 napadnutého rozhodnutia vyplýva, že kvalifikácia žalobkyne ako podniku v ťažkostiach v čase poskytnutia opatrenia 4 spočíva na obmedzenejších indíciách, než aké uviedla Komisia v čase poskytnutia opatrenia 1, čo ju okrem iného viedlo k tomu, že na prvú spoločnosť uplatnila len kritériá uvedené v bode 11 usmernení o záchrane a reštrukturalizácii, zatiaľ čo sa domnievala, že tak bod 10, ako aj bod 11 uvedených usmernení sa mali uplatniť na prvý prípad. Pokiaľ sa teda Komisia opierala o existenciu strát, zníženie obratu, záporné vlastné zdroje a úroveň zadlženia žalobkyne, aby dospela k záveru, že v čase poskytnutia opatrenia 1 bola v ťažkostiach, iba tento posledný uvedený faktor, ako aj „takmer nulové zisky“ podporujú záver Komisie týkajúci sa situácie žalobkyne v čase poskytnutia opatrenia 4.

201 Vzhľadom na vyššie uvedené je potrebné konštatovať, že skutočnosti, na ktorých sú založené závery Komisie v odôvodnení 93 napadnutého rozhodnutia, pokiaľ ide o „takmer nulovú“ hodnotu akcií žalobkyne ku dňu poskytnutia opatrenia 4, sú sčasti nepresné, keďže účtovné obdobie predchádzajúce uvedenému poskytnutiu bolo ziskové. Treba tiež konštatovať, že Komisia sa tým, že podložila uvedené odôvodnenie 93 dôvodmi spoločnými pre opatrenia 1 a 4, aby dospela k záveru o „takmer nulovej“ hodnote akcií žalobkyne, a to bez toho, aby zohľadnila relevantné faktory, akými sú existencia významných vlastných zdrojov a dosiahnutie zisku pred zdanením počas účtovného obdobia predchádzajúceho poskytnutiu opatrenia 4, dopustila zjavne nesprávneho posúdenia.

202 Tvrdenie Komisie, podľa ktorého by mala byť hodnota jej majetku, ktorý už bol poskytnutý do zábezpeky v rámci úverov, ktoré jej boli poskytnuté skôr, vyňatá z hodnoty akcií žalobkyne, je nevhodné na vyvrátenie tohto záveru. Po prvé treba poznamenať, že ide o nový dôvod v porovnaní s dôvodmi uvedenými v napadnutom rozhodnutí, ktorý sám osebe nemôže nahradiť nedostatky tohto rozhodnutia konštatované vyššie (pozri judikatúru pripomenutú v bode 194 vyššie). Po druhé a v každom prípade Komisia nevysvetľuje, prečo je potrebné preukázať tak úzku súvislosť medzi hodnotou majetku žalobkyne poskytnutou do zábezpeky a hodnotou akcií spojených s nárastom. Po tretie úvery, s ktorými sú spojené takéto záruky, sú hypoteticky už zohľadnené vo finančných údajoch žalobkyne uvedených v odôvodnení 15 napadnutého rozhodnutia, o ktoré sa Komisia opiera, keď dospela k svojim záverom o hodnote predmetných akcií.

203 Preto bez toho, aby bolo potrebné preskúmať ostatné tvrdenia žalobkyne, treba vyhovieť tretiemu žalobnému dôvodu v rozsahu, v akom posúdenie Komisie týkajúce sa hodnoty jej akcií poskytnutých v rámci záložného práva spočíva na vecnej nesprávnosti a je postihnuté zjavne nesprávnym posúdením.

204 Vzhľadom na tento záver a v záujme hospodárnosti konania nie je potrebné preskúmať štvrtý a piaty žalobný dôvod, ako aj druhú časť šiesteho žalobného dôvodu, ktoré sa týkajú neskoršieho štádia analýzy a predpokladajú, že vlastnosti spornej záruky boli správne preukázané.

205 Okrem toho, hoci z tretieho odvolacieho dôvodu vyplýva, že sa týka len výpočtu výšky predmetného opatrenia pomoci a nie samotnej existencie tejto pomoci, treba zároveň uviesť, že zjavne nesprávna povaha posúdenia Komisie týkajúceho sa hodnoty zabezpečenia záruky poskytnutej IVF, ako to konštatoval Všeobecný súd, môže mať vplyv na kvalifikáciu dotknutého opatrenia ako štátnej pomoci vzhľadom na podmienku výhody. Nemožno totiž vylúčiť, že Komisia pri opätovnom preskúmaní hodnoty ponúknutého zabezpečenia záruky bude musieť vykonať nové posúdenie povahy štátnej

pomoci opatrenia 4. V tejto súvislosti má určenie hodnoty akcií žalobkyne poskytnutých ako zábezpeku zásadný význam vo všeobecnej štruktúre napadnutého rozhodnutia (pozri analogicky rozsudok z 15. júna 2005, Corsica Ferries France/Komisia, T-349/03, EU:T:2005:221, body 319 a 320).

206 Napadnuté rozhodnutie preto treba zrušiť v rozsahu, v akom sa týka opatrení 1 a 4 priznaných žalobkyni.

O trovách

207 Podľa článku 134 ods. 1 rokovacieho poriadku je účastník konania, ktorý vo veci nemal úspech, povinný nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté. Keďže Komisia nemala vo veci úspech, znáša svoje vlastné trovy konania a je povinná nahradiť trovy konania žalobkyne, vrátane trov konania súvisiacich s konaním o nariadení predbežného opatrenia na Všeobecnom súde, v súlade s jej návrhmi.

208 Podľa článku 138 ods. 1 rokovacieho poriadku členské štáty a inštitúcie, ktoré vstúpili do konania ako vedľajší účastníci konania, znášajú svoje vlastné trovy konania. Španielske kráľovstvo preto znáša svoje vlastné trovy konania.

Z týchto dôvodov

VŠEOBECNÝ SÚD (štvrtá komora)

rozhodol takto:

1. **Rozhodnutie Komisie (EÚ) 2017/365 zo 4. júla 2016 o štátnej pomoci SA.36387 (2013/C) (ex 2013/NN) (ex 2013/CP) poskytnutej Španielskom futbalovým klubom Valencia Club de Fútbol, SAD, Hércules Club de Fútbol, SAD, a Elche Club de Fútbol, SAD, sa zrušuje v rozsahu, v akom sa týka Valencia Club de Fútbol, SAD.**

2. **Európska komisia znáša svoje vlastné trovy konania a je povinná nahradiť trovy konania, ktoré vynaložila Valencia Club de Fútbol, vrátane trov konania súvisiacich s konaním o nariadení predbežného opatrenia na Všeobecnom súde.**

3. **Španielske kráľovstvo znáša svoje vlastné trovy konania.**

Kanninen Schwarcz Iliopoulos

Rozsudok bol vyhlásený na verejnom pojednávaní v Luxemburgu 12. marca 2020.

Podpisy

Obsah

Okolnosti predchádzajúce sporu 2

Konanie a návrhy účastníkov konania 3

Právny stav 4

O prípustnosti žaloby v rozsahu, v akom odkazuje na prílohu A.2 4

O prípustnosti argumentácie rozvinutej v prílohe A.2 5

O prípustnosti ôsmeho žalobného dôvodu založeného na porušení povinnosti odôvodnenia 5

O veci samej 6

O prvom žalobnom dôvode založenom v podstate na zjavne nesprávnom posúdení pri kvalifikácii výhody 6

– O rozsahu prvého žalobného dôvodu a jeho prípustnosti v rozsahu, v akom sa týka opatrenia 4 . 7

– O prvej časti založenej na zjavne nesprávnom posúdení Komisie tým, že žalobkyňu kvalifikovala ako podnik v ťažkostiach 8

– O druhej časti založenej na zjavne nesprávnom posúdení Komisie v rozsahu, v akom sa domnievala, že opatrenie 1 pokrývalo viac ako 80 % základného úveru 15

– O tretej časti založenej na zjavne nesprávnom posúdení Komisie v rozsahu, v akom sa domnievala, že opatrenie 1 nebolo poskytnuté za trhovú cenu 16

– Návrhy týkajúce sa prvého žalobného dôvodu a rozsahu zrušenia 20

O šiestom žalobnom dôvode založenom na nesprávnom posúdení pri identifikácii príjemcu údajnej pomoci 20

O druhom žalobnom dôvode založenom na zjavne nesprávnom posúdení pri skúmaní zlučiteľnosti údajnej pomoci 22

O siedmom žalobnom dôvode založenom na porušení zásady zákazu diskriminácie 24

O treťom žalobnom dôvode založenom na zjavne nesprávnom posúdení pri výpočte výšky pokuty 26

O trovách 29